

Proletari din toate țările, uniți-vă!
Anul XII nr. 52 (448) — 28 decembrie 1963

Flacăra

52

LA MULTI ANI!

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deves

Proletari din toate țările, uniți-vă!

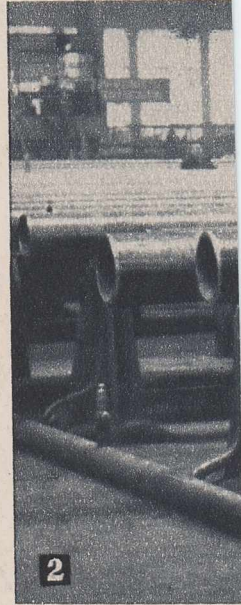
Anul XII nr. 52 (448) — 28 decembrie 1963

La cãrãra

REDACȚIA: BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII
Cãsuța poștalã: 3507, Of. 33
Tel. 17.60.10, int. 1744

ABONAMENTE la toate oficiile poștale din țarã și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. PREȚUL REVISTEI 2 LEI. ABONAMENTE: 3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

ÎN ULTIM

LE ZILE ALE ANULUI

LA MULȚI ANI, DRAGI CITITORII

Cu prilejul celei de-a 16-a aniversări a proclamării Republicii Populare Române și al Anului nou, colectivul redacțional al revistei „Flacăra” vă felicită călduros și vă urează sănătate, fericire și noi succese în muncă.

1 Mulți chimiști din Onești, ca și numeroși oameni ai muncii din alte orașe ale noastre, vor petrece revelionul în locuințe noi.

2 Sfârșitul anului vine întotdeauna și cu bucuria îndeplinirii planului de producție înainte de termen în numeroase uzine și fabrici. Astfel, de pildă, colectivul uzinelor „Republica” din Capitală a raportat această veste la 19 decembrie.

3 O grijă care ne face întotdeauna plăcere: alegerea cadourilor pe care în aceste zile le oferim celor dragi.

4 La cabanele din munți se fac pregătiri pentru primirea numeroșilor turiști care vor veni să petreacă revelionul acasă la pomii de iarnă (imagine luată la cabana „Cioplea” din Predeal).

5 Primele zile de vacanță. La Palatul pionierilor din București sălile au devenit ad-hoc ateliere ale lumii de basm în care se pregătesc poadoabe pentru carnavalul de Anul nou. Anul care vine va fi întâmpinat de cei mici cu măști vesele, cu străluciri de beteală și cu risipă de fantezie.

6 Și aceasta e o grijă care ne face plăcere. Nu-i de loc ușoară nici alegerea, deși în toate piețele Capitalei se găsec din abundență brazi de toate mărimile.

cea mai importantă

Sfârșitul de an aduce poporului nostru și o aniversare scumpă lui: 30 Decembrie, Ziua Republicii. Închind încă un an de muncă, oamenii își pun cea mai firească întrebare: ce am realizat în acest an, ce am făcut pentru mine și familia mea, pentru poporul meu, pentru Republica mea? Ce lucruri deosebite pot desprinde din activitatea mea de un an de zile?...

Redacția noastră a pus câtorva tovarăși întrebarea: „Care zi din anul 1963 o considerați mai importantă pentru dumneavoastră?”

După cum se vede din cele ce urmează, răspunsurile sînt destul de diferite; unele se referă nu la o zi, ci la un șir de zile — altele nu atît la zile cît la fapte. Dar oricît ar fi de diferite, răspunsurile sînt unanime în a sublinia că anul 1963 a adus multor oameni bucurii și că, dintre bucurii, cele mai prețioase sînt acelea care, într-un fel sau altul, se leagă de viața întregii colectivități, de succesele însemnînd, laolaltă, proșăirea poporului și patriei noastre.

o zi de neuitat

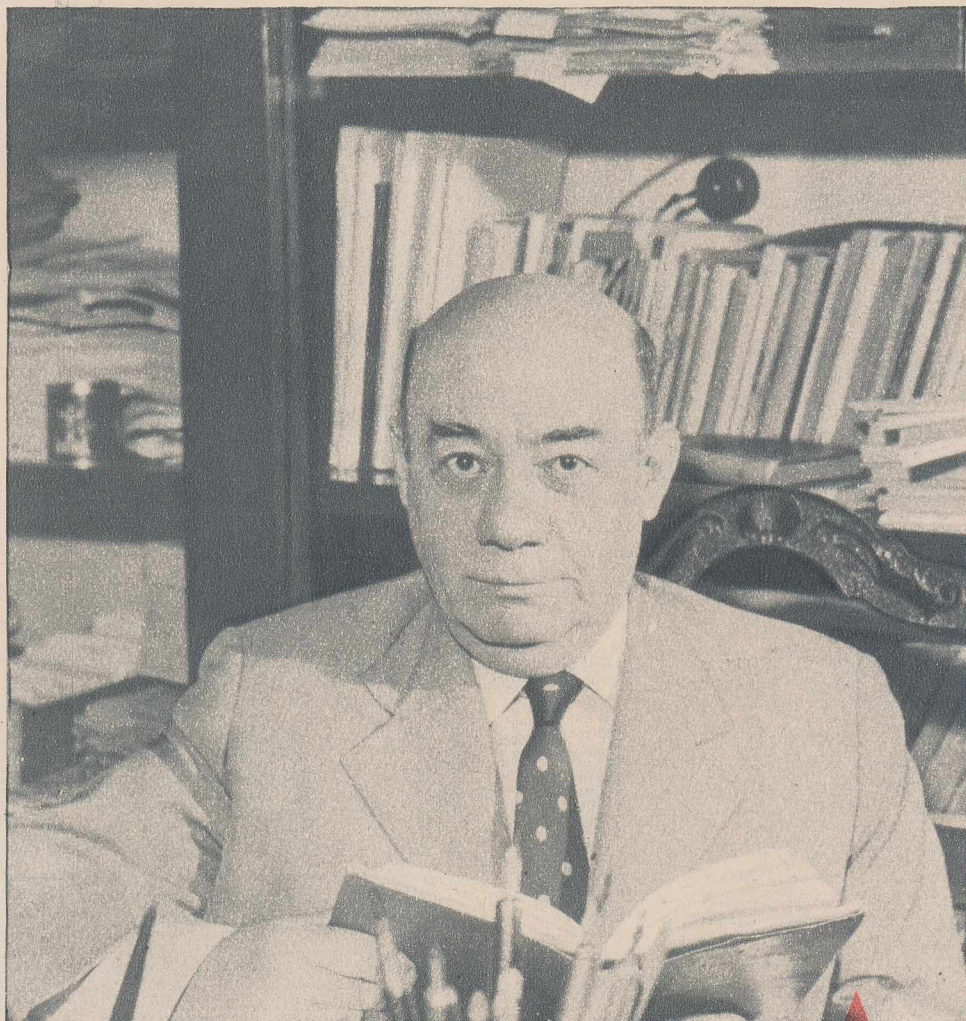
Bucuriile noastre, ale celor care lucrăm pe marile șantiere ale țării, sînt numeroase. De fiecare dată cînd fabrica sau uzina pe care noi, constructorii, am înălțat-o intră în funcțiune, inimile ni se umplu de bucurie și mîndrie. Sînt zile de neuitat.

Am lucrat la construcția Fabricii de zahăr de la Bucecea, a fabricii de ulei și a unei alte uzine din Iași. Și astăzi citesc cu emoție în ziare veștile de la aceste obiective industriale și, fără să vreau, îmi vin în minte imagini din zilele sau nopțile petrecute acolo sau întîmplări despre oameni. Minunate zile! Poate că toate aceste amintiri se vor estompa cu anii, înlocuite de altele. Dar cu toată certitudinea știu că nu voi uita niciodată ziua de 12 noiembrie din acest an.

Pe șantierul nostru veniseră în vizită conducători de partid și de stat. Așteptam cu nespusă emoție aprecierile muncii noastre. Înălții oaspeți s-au oprit și s-au interesat și de lucrările lotului meu. Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a dat o apreciere pozitivă lucrărilor pe care le-am executat. Spre marea mea bucurie, tovarășul Gheorghiu-Dej și-a amintit de mine. Mă mai văzuse și pe alte șantiere.

Aprecierile făcute, cît și cuvintele părintești pe care mi le-a adresat m-au făcut foarte fericit. 12 noiembrie rămîne o zi pe care n-o s-o uit niciodată.

Ing. Mircea CEAUȘU
Șantierul Uzinei de aluminiu Slatina

matematica abstractă și practica inginerească

Anul 1963 mi-a adus o aniversare: în toamnă s-au împlinit 40 de ani de cînd am intrat ca student la Facultatea de matematici din București. O aniversare plăcută pentru mine, dar care obligă.

În anul care a trecut am terminat o lucrare de proporții mai vaste consacrată construirii unei teorii algebrice a structurii automatelor finite. Această teorie își propune să prezinte sub un aspect strict matematic și într-un tot unitar cercetările școlilor romîna, sovietică și americană în această problemă. Este o teorie abstractă, ca orice teorie, însă foarte utilă pentru tehnicieni și ingineri. Eu însumi am putut constata recent, la Mediaș, cum se aplică formulele algebrei booleene (de către tov. inginer Titus Greciuc de la fabrica „Emailul roșu”) în

tă zi

scopul reducerii numărului de contacte în instalații. Acest caz de aplicare practică a unei teorii foarte noi și foarte abstracte merită să fie subliniat, tocmai fiindcă încă se mai crede că matematica abstractă nu servește practicii ingineresti.

Grație teoriei generale pe care am elaborat-o, am găsit metode de simplificare a unor circuite electrice, metode pe care le-am prezentat la Congresul Federației internaționale de automatizată ce a avut loc vara aceasta în Elveția, la Bâle.

Legat de munca mea, ca și de a altor numeroși matematicieni, aș vrea să mai amintesc importanța pe care o prezintă crearea în anul 1963, de către Ministerul Învățământului, a unor condiții deosebit de favorabile dezvoltării Centrului de calcul din București. Acesta a primit un local adecvat, și-a sporit conside-

rabil numărul cercetătorilor și, în general vorbind, i s-au deschis perspective largi pentru viitor. Centrul se ocupă de toate problemele științifice și didactice pe care le ridică introducerea mașinilor electronice de calcul în tehnică și în special în automatizată, în organizarea economică și în planificare, precum și în cercetarea științifică, de pildă în lingvistica matematică.

Revenind la punctul de pornire, cred că anul care a trecut s-a dovedit rodnic pentru munca mea de cercetare în domeniul matematicilor și al aplicațiilor lor în diferite domenii ale tehnicii și economiei, aplicații care joacă un rol mereu crescând în construcția socialistă. Care a fost, pentru mine, ziua cea mai însemnată a anului ce a trecut? Toate cele 365.

Acad. Grigore MOISIL
Laureat al Premiului de Stat

s-a întâmplat la 8 octombrie...

Iată-mă în fața unei întrebări foarte grele: „Care a fost pentru mine cea mai importantă zi a anului?” O clipă memoria mă păcărește și nu rețin nici o zi importantă... Dar în minutul următor începe să se facă lumină. Zile după zile se înșiruie în fața ochilor în toată intensitatea lor, ilustrând fiecare întâmplări de o însemnatate incontestabilă și uni-

că. Acum urmează greutatea cea mare: pe care să o aleg?

Să mă opresc la ziua de 24 mai, în care, împreună cu maestrul George Georgescu și orchestra Filarmonică de stat „George Enescu”, am cântat la „Grosser Konzerthausaal” din Viena, în cadrul festivalului internațional de muzică din capitala Austriei, cucerind publicul vie-

nez? Aplauzele adresate orchestrei, dirijorului și solistului ei mi-au rămas vii în minte...

Sau să mă hotărâsc la ziua în care Filarmonicii de stat „George Enescu”, având la pupitru pe directorul ei și ca solist pe mine, i-a revenit cinstea — pe care doar orchestrele cele mai mari din lume au mai avut-o — de a deschide stagiunea de concerte la „Scala” din Milano, fapt ce va rămâne pentru totdeauna o minunată carte de vizită?...

Inseamnă să renunț la ziua care mi-a dat atâtea emoții și bucurii: 8 octombrie? De altfel, pentru mine această zi are și o importanță particulară: este ziua mea de naștere. Așadar, la 8 octombrie eram la Londra și de dimineață am primit două coșuri de flori — trimise de impresarul nostru și impresarul englez. Apoi, câteva telegrame de felicitare. Am

plecat la Bristol unde concertam seara. De-abia ajuns în marele centru industrial al Angliei, primesc la sala de concert o nouă telegramă. Eram convins că este trimisă de copiii mei, care până la ora aceea nu mă felicitaseră încă. Dar mari mi-au fost emoția și bucuria totodată citind conținutul micii hârtiuțe, care exprima invitația orchestrei „Philharmonia” de a da un concert în capitala Angliei împreună cu reputatul dirijor Anatole Fistoulari. Era într-adevăr un frumos dar oferit de ziua mea...

V-am prevenit că sînt multe zilele ce mi se par importante. Vă las dumneavoastră latitudinea să hotărâți care este cu adevărat cea mai însemnată. Eu n-aș reuși niciodată să o aleg...

Ion VOICU
Artist emerit

ce am obținut noi

Sînt zile care nu se uită multă vreme, zile de care îți aduci aminte întotdeauna cu drag. În 1963 am avut multe zile memorabile, dar cea mai însemnată a fost 18 ianuarie.

Atunci, la început de an, în viața mea și a altor sute de colectivități s-a întâmplat un eveniment de seamă: am unificat două gospodării colective mai mici — cea din satul Ghimpați și cea din comuna Răcari — într-o unitate agricolă socialistă mare. Acum sîntem și mai bogați. Avem 2.400 hectare teren, 645 taurine, 516 porci, 1.400 păsări.

De la evenimentul unificării a trecut aproape un an. Pot, deci, să-mi dau seama mai bine ce avantaje economice ne-a adus unificarea. Avînd o suprafață de teren mai întinsă, ne-am organizat munca temeinic și am avut posibilitatea să dezvoltăm un sector care aduce venituri apreciable: cel legumicol.

Nu mai vorbesc de faptul că, avînd o suprafață mare de teren, am deschis drum larg mașinilor și tractoarelor să lucreze din plin. Unificarea a contribuit

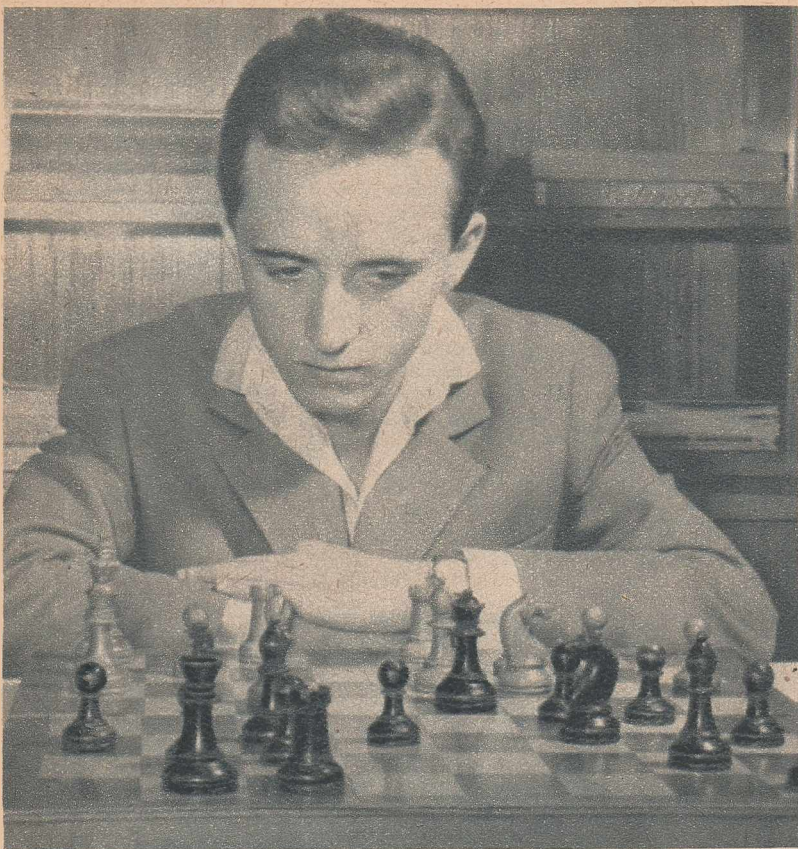
la mecanizarea multor lucrări agricole. În 1963 ploile au fost cam zgîrcite cu noi. Cu toate acestea, datorită lucrărilor agrotehnice de bună calitate, la cultura mare — grâu și porumb — am obținut recolte frumoase.

Am spus la început însă că în 1963 am avut și alte zile care mi-au adus mari bucurii. Eu am patru copii. Trei sînt mai mărunței, iar unul, voinicul, cum îi zic eu, îmi spunea într-una: „Tată, eu vreau să mă fac inginer agronom”. „Fă-te, dacă te ține capul — i-am zis eu. Dar vezi mai întii ce faci cu admiterea la școala medie”. Și voinicul meu a biruit: a intrat la școala medie.

Iată, se sfîrșește 1963 și începe 1964. Fiecare om, cînd pășește într-un an nou, își dorește ceva. Am și eu o dorință: vreau ca în 1964 toți oamenii din brigada mea să obțină producții și mai mari la lapte, lînă, carne. Deci, succese pe toate liniile zootehnice.

Adrian PLETEA
brigadler zootehnic
G.A.C. „Răscala din 1907”
com. Răcari, reg. București

titlul mondial

Anul 1963 mi-a adus o dublă satisfacție. Pe lângă titlul de campion mondial de șah la juniori obținut în urma dificilului meci de baraj cu Michael Janata, disputat la Vrnjacka Banja (Iugoslavia), mi s-a acordat titlul de maestru emerit al sportului. Este cea mai înaltă distincție sportivă și prima obținută de un șahist, motiv pentru care am de ce să fiu mîndru.

Țin să amintesc că tot în acest an, jucînd la prima masă, am reușit performanța de a-l învinge

în ambele întîlniri pe marele maestru maghiar Lajos Portisch, în cadrul meciului R.P. Romîna-R.P. Ungară, cîștigat de echipa noastră.

Toate acestea mă obligă însă și mai mult. Promit ca la apropiatul turneu zonal la care iau parte să depun maximum de eforturi în fața unor adversari redutabili.

Florin GHEORGHIU
maestru emerit al sportului,
campion mondial de șah la juniori

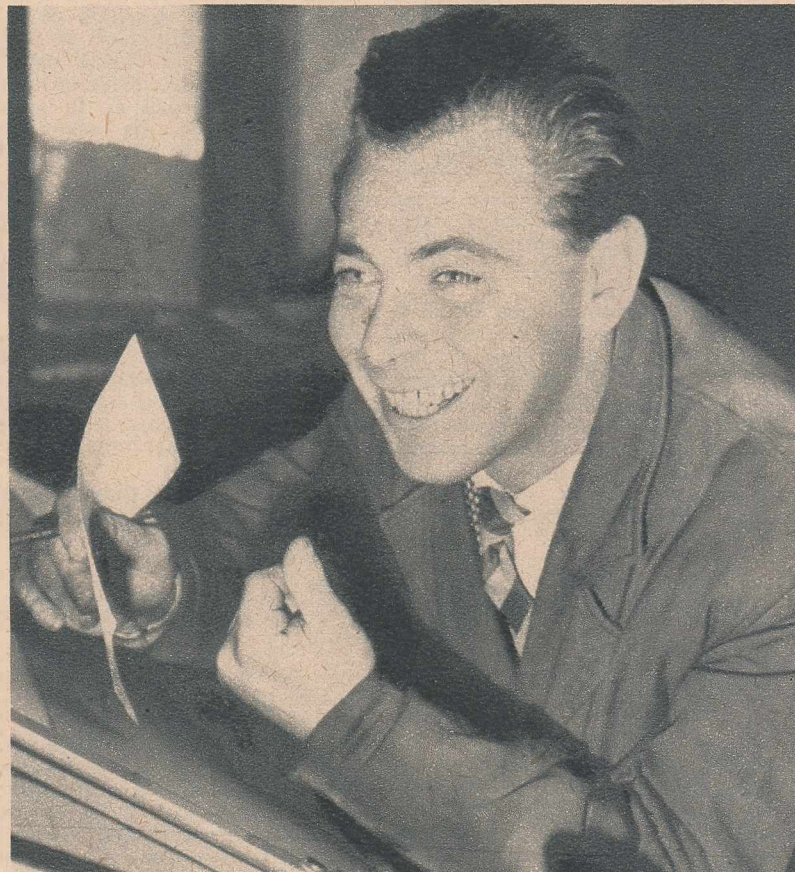
bucurie deplină

Într-una și aceeași zi a anului, două evenimente mi-au umplut sufletul cu o nespūsă bucurie.

În 1963, Întreprinderea mecanică Roman, unde lucrez și eu în calitate de tehnician, a pus în fabricație mai multe tipuri de mașini destinate fabricilor pentru prelucrarea industrială a lemnului. Studiind proiectul noilor uti-

laje, am înaintat cabinetului tehnic două propuneri de inovații. În scurtă vreme mi s-a comunicat că amîndouă au fost aprobate și că urmează să fie puse în practică.

În ziua aceea am intrat mîndru și fericit în cabinetul tehnic al fabricii, dar spre uimirea mea tovarășii de aici m-au întîmpinat cu oarecare scepticism: „Ai

ÎN 1963 PESTE HOTARE

L-am vizitat pe maestrul **GEORGE GEORGESCU**, artist al poporului, președintele Consiliului muzicii, în cabinetul său de la Filarmonică. Ca întotdeauna își desfășura plin de energie, cu tinerețea cel caracterizează, severul său program de lucru.

— V-am ruga să ne împărtășiți unele impresii din turneele întreprinse de Filarmonica de stat „George Enescu” peste hotare.

— În cursul anului 1963 orchestra simfonică a Filarmonicii bucureștene a pășit de două ori peste graniță: într-un prim turneu, în primăvară, la Viena, Linz, Graz, Salzburg și alte orașe austriece, apoi, în continuare, la Roma, Milano, Bologna, iar în toamnă la Londra, Portsmouth, Huddersfield, New Castle, Leeds, Bristol și în alte orașe din Anglia. Concertele au fost întîmpinate de un public entuziast și cald. În Anglia, de pildă, am fost plăcut surprins de faptul că în locul unor oa-

meni reci, flegmatici și împerturbabili — cum le merge englezilor faima pe continent — am fost salutați de o mulțime expansivă pînă la exuberanță, care ne-a obligat peste tot să bisăm. Pretutindeni am simțit prețuirea unanimă acordată artei muzicale românești, prestigiul mereu sporit de care se bucură peste hotare.

— Ce orchestre străine ați dirijat în acest an?

— Am dat două concerte la Paris cu orchestra națională a Radioteleviziunii franceze, colectiv de instrumentiști cu un înalt nivel profesional. În vară am dirijat Filarmonica cehă din Praga la Festivalul de la Salzburg, unde am fost programat pentru a treia oară în cariera artistică. În octombrie am dat la Geneva un concert cu binecunoscuta orchestră simfonică „Suisse Romande”, ajunsă la perfecțiune artistică prin munca neîntreruptă a ilustrului maestru și pedagog Ernest Ansermet,

pe care l-am revăzut cu plăcere la lucru, plin de vitalitate la cei 80 de ani ai săi.

— V-am solicitat, în încheiere, câteva impresii din călătoriile dv.

—...Sînt multe și felurite... Unele legate de oameni, altele de peisaje care-ți evocă de fapt tot oameni, prieteni, dintre care unii nu mai sînt.

Iată, la Milano am întîlnit-o pe Valli Toscanini, fiica marelui Arturo Toscanini prietenă a mea de peste 31 de ani, în casa căreia am revăzut acum camera de lucru a ilustrului ei părinte. La Salzburg i-am regăsit pe bunii mei prieteni Sviatoslav Richter, celebrul pianist, și pe soția lui, Nina Dorliak, veniți acolo ca spectatori. La Paris am rețrăit amintirile altor clipe petrecute altădată cu marele nostru Enescu. La Londra am revăzut cu emoție mulți prieteni din trecut: pe Pablo Casals, marele muziclan, dirijîndu-și oratoriul său „El Pesebre”; pe violonistul Nathan Mill-

PREȚUIREA ACORDATĂ

ARTEI NOASTRE MUZICALE

stein, pe Artur Rubinstein și José Iturbi interpretîndu-și concertele cu avînt într-adevăr tineresc; pe compozitorul englez Francis Chagrin; pe Igor Oistrach și pe Kiril Kondrașin, veniți în turneu cu Filarmonica din Moscova. Acum câteva săptămîni am

revăzut Berlinul occidental cu prilejul celor două concerte pe care le-am dat împreună cu celebra orchestră „Berliner Philharmoniker”, ani de-a rîndul condusă de marele Wilhelm Furtwaengler.

Sub conducerea maestrului George Georgescu, Filarmonica bucureșteană deschide stagiunea simfonică a operei „Scala” din Milano. Solist, violonistul Ion Voicu.

dreptul să te bucuri de succesul reputat, dar numai pe jumătate. Pentru a fi pe deplin mulțumit de roadele muncii tale, te sfătuim să aștepti confirmarea întreprinderilor beneficiare”.

Și răspunsul așteptat a sosit după puțin timp. Mai mult decât atât: toate întreprinderile beneficiare au comunicat rezultatele obținute: „Mașinile funcționează normal, iar cele două inovații care au corectat proiectul inițial ne sînt de un real folos”.

Vă închipuiți cît de bucuros am fost în ziua aceea. Mai ales că

tot atunci cabinetul tehnic mi-a propus ca, împreună cu tovarășul Nicolae Scutaru, să lucrez la o nouă inovație înscrisă în planul tematic al fabricii. Sau, parafrazînd o veche zicală: „O bucurie nu vine niciodată singură”. E adevărat: despre rezultatele noii mele lucrări nu voi putea vorbi decît la anul, dar perspectiva de a contribui din nou la ridicarea calității produselor fabricii noastre mi-a întregit în mod deplin bucuria.

Constantin POPOVICI
maistru la I. M. R.

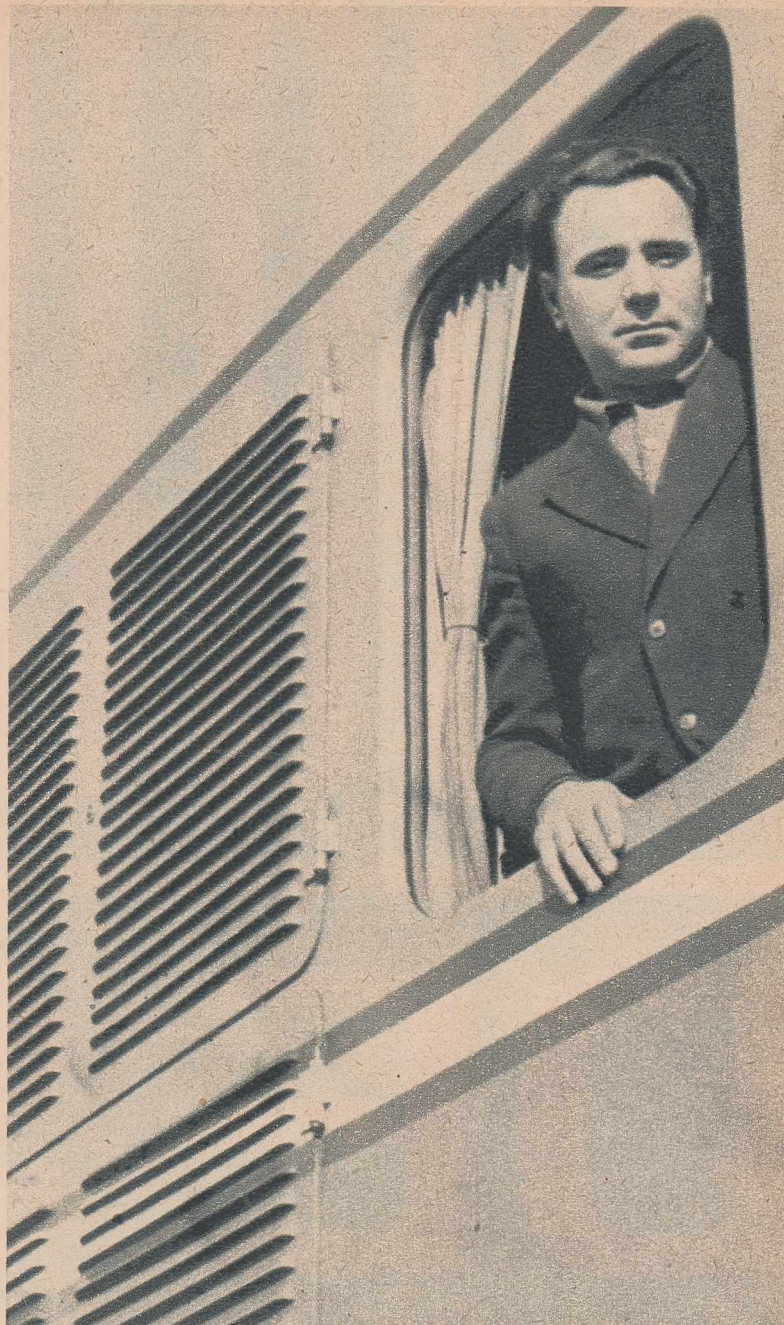
cînd m-am instalat în cabina de comandă...

Meseria mea a fost considerată totdeauna ca una dintre cele mai grele. Și pe bună dreptate. Cine nu știe cum arăta un mecanic de locomotivă după ce se întorcea din cursă? Negru de funingine, înghețat pînă în măduva oaselor pe timp de iarnă, lac de sudoare în vreme de arșiță, obosit din cauza efortului nervos și fizic, cu hainele murdărite de unsoare. E adevărat că în zilele noastre unele din acele greutăți au fost înlăturate. Astăzi, grație măsurilor de protecție a muncii, lucrul pe locomotiva cu aburi se deosebește fundamental de felul în care arăta el cu ani în urmă. Totuși visul oricărui confrate de breaslă este să lucreze pe locomotive cu tracțiune diesel-electrică. În ceea ce mă privește știam că ziua aceea nu este de loc îndepărtată dar,

ca să fiu sincer, nu-mi închipuim că evenimentul se va produce încă anul acesta. La 1 iulie 1963, după absolvirea cursului special de mecanică de locomotivă diesel-electrică, am condus pentru prima dată un tren, instalat comod în cabina de comandă unde domnea o curățenie exemplară. Locomotiva diesel-electrică românească e o mașină admirabilă. Motoarele ei funcționează ireproșabil. Toate comenzile sînt automatizate.

La 1 iulie 1963 am trăit un eveniment cu adevărat memorabil. De aceea sînt sigur că această zi îmi va rămîne întipărită în minte pentru toată viața.

Vasile AVRAM
mecanic de locomotivă
Depoul C.F.R. triaj-București

IN 1963 PESTE HOTARE

La rugămintea da a ne împărtăși câteva impresii în legătură cu itinerarele sale artistice de peste hotare în 1963, artistul poporului RADU BELIGAN, președintele Consiliului teatrelor, ne-a spus următoarele:

„În cursul anului 1963 am participat la câteva întruniri internaționale ale oamenilor de teatru. În luna ianuarie s-a organizat la Bruxelles un colocviu în cadrul căruia s-a vorbit despre formația profesională a actorului. Că metodele și rezultatele școlii noastre de teatru au produs o impresie puternică, o dovedește faptul că înainte de încheierea colocviului am fost desemnat să iau cuvîntul și să trag concluziile discuțiilor.

Scurt timp după întoarcere, am fost invitat împreună cu Sică Alexandrescu la Moscova, la sărbătorirea centenarului lui K. S. Stanislavski. Am petrecut câteva zile emoționante, ne-am re-

întîlnit vechi prieteni și colegi de meserie — și am avut prilejul să legăm noi prietenii cu cei veniți din alte țări, ca de pildă cu actrița americană Stella Adler — elevă a lui Stanislavski — cu Lee Strassberg, directorul Actors' studio-ului, și soția sa, Paula.

M-am reîntors la Moscova la sfîrșitul lui septembrie, cu ocazia turneului Teatrului de Comedie, iar în octombrie trupa noastră a jucat la Leningrad. Voi păstra multă vreme în amintire aplauzele prelungite cu care publicul sovietic a salutat reprezentațiile noastre și elogiile Ekaterinei Furțeva — ministrul Culturii al U.R.S.S. — ale dramaturgilor S. Salinski, Al. Stein, A. Arbuzov, S. Volodin, ale artiștilor I. Zavadski, V. Marețkala, R. Simonov, N. Akimov, ale criticilor P. Markov, Boiadjiev, E. Surkov, V. Pimenov.

Ultimul voiaj mi-a con-

ferit un nou titlu: acela de cuceritor al Polului Nord. Am căpătat acest... brevet în drum spre Tokio, unde am luat parte la un simpozion internațional de teatru organizat în cadrul proiectului U.N.E.S.C.O. de apreciere mutuală a valorilor din Occident și Orient. Am ținut o comunicare care a fost urmărită cu viu interes. Condițiile în care se desfășoară activitatea teatrală din țara noastră fac ca R. P. Romîna să fie considerată un „paradis al omului de teatru”.

Toate aceste călătorii au constituit un prilej de a verifica prestigiul de care se bucură pretutindeni arta românească și o ocazie de a constata, o dată mai mult, că sursa succeselor noastre trebuie căutată în condițiile de muncă și de viață pe care regimul democrat-popular le asigură artei. Am avut satisfacția legitimă de a ve-

dea recunoscute și apreciate, în cele mai diverse puncte ale globului, eforturile ce le depunem pentru crearea u-

nei mișcări artistice solidare cu aspirațiile de adevăr, de frumos și de bine ale umanității”.

La U.T.O. (Asociația oamenilor de teatru), la Moscova, cu prilejul întîlnirii prietenești dintre actorii Teatrului de Comedie din București și oamenii de teatru din Moscova.

100.000.000

DE SOR

LASERUL va revoluționa telecomunicațiile. Un singur semnal laser conține o cantitate de informații echivalentă cu cea transmisă de toate canalele de comunicații radio existente. Un „telegraf” ideal pe pământ și pentru spațiile cosmice...

LASERUL, care găurește cu ușurință diamantul și vaporizează cele mai dure materiale, va fi „pus la lucru” în industrie...

LASERUL deschide posibilități nebănuite în oftalmologie și neurochirurgie...

Deși datînd doar de trei ani (1960), laserul este poate descoperirea despre care se vorbește cel mai mult în momentul de față. Ea se anunță a fi, fără îndoială, una din marile creații ale fizicii veacului nostru, cu multiple aplicații în știință și în tehnică, deci în viața de toate zilele.

Ce este, cum funcționează și ce poate realiza el?
Și, mai întii de toate, de unde-i vine numele?

După cum reiese din această fotografie, aparatul care emite raza-minune nu este de loc complicat. El apare în dreapta jos. Lumina verde, care excită rubinul, provine de la spirala de sticlă (reprezentată în detaliu în dreapta sus). Cristalul de rubin este gata de lucru...

Avalanșa fotonică s-a dezlănțuit și ea găurește cu ușurință cel mai dur diamant. Totul nu durează decât a doua sută milioana parte dintr-o secundă.

LASER reprezintă inițialele cuvintelor englezești *Light Amplification by Stimulated Emission of Radiation*, ceea ce înseamnă „Amplificare de lumină prin emisia stimulată a radiației”. Cercetătorii sovietici au dat dispozitivelor bazate pe același principiu denumirea de generatoare cuantice de lumină. Așadar, laserul este un aparat care amplifică, întărește radiația, mai precis lumina. Un „proiector” sui generis cu excepționale calități, care emite fascicule luminoase cu lungime de undă foarte bine precizată (lumină monocromatică), fascicule colimate (se deplasează în spațiu sub forma unor raze extrem de fine) și, lucrul cel mai important, deosebit de intense. Lumina laserului este de sute de milioane de ori mai puternică decât cea solară emisă de pe o suprafață identică.

Primul laser, realizat în anul 1960, constă dintr-o bară de rubin cu diametrul de 4 mm și lungimea de 50 mm, așezată în lungul axului unui tub de descărcare în spirală, care constituie izvorul de excitare.

Alți laseri cu mediu solid au fost construiți ulterior, emițând radiații situate în domeniul infraroșu (având lungimi de undă mai mari ca 0,8 microni).

În sfârșit, în anul 1961, a fost realizat laserul cu mediu gazos (amestec de heliu și neon).

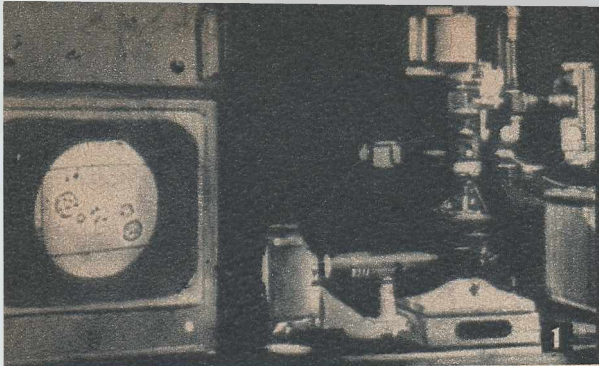
Prin urmare, laserul constituie o nouă sursă de lumină, cu totul deosebită de cele existente până în prezent. Faptul că el emite lumină monocromatică, extrem de dirijată și deosebit de intensă, deschide drumul unor aplicații deosebite, am putea spune revoluționare. Să enumerăm câteva din ele.

Când moleculele încep să se comporte în mod straniu

Intensitatea mare a fasciculelor laser produce câmpuri electrice extrem de puternice. În astfel de câmpuri, atomii sau moleculele pot interacționa într-un mod straniu și neprevăzut. De aici rezultă utilitatea radiațiilor laser pentru diferite cercetări științifice, pentru studiul câmpului cristalin și al legăturilor dintre atomi sau al proceselor din interiorul atomului.

Utilizarea unor astfel de câmpuri electrice

(Continuare în pag. 10)

CÎTEVA MINUTE DIN VIAȚA UNEI GLOBULE

La Centrul național de transfuzie sanguină din Paris, laserul cu rubin este utilizat pentru studiul celulelor, mai precis, al globulelor roșii.

Din momentul în care globula respectivă este atinsă de raza de lumină a laserului, o pată rotundă apare pe suprafața ei. Globula se decolorează treptat, în afară de locul atins de spotul luminos, unde hemoglobina pare să se fi coagulat.

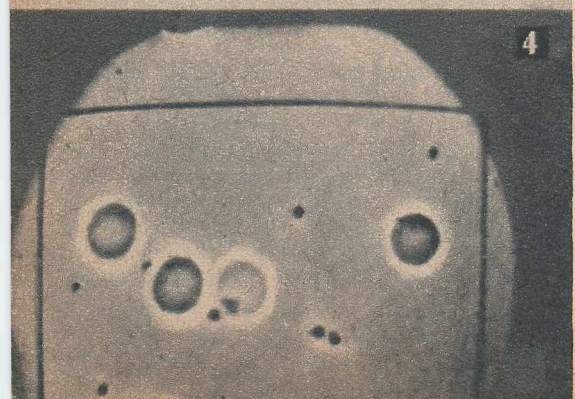
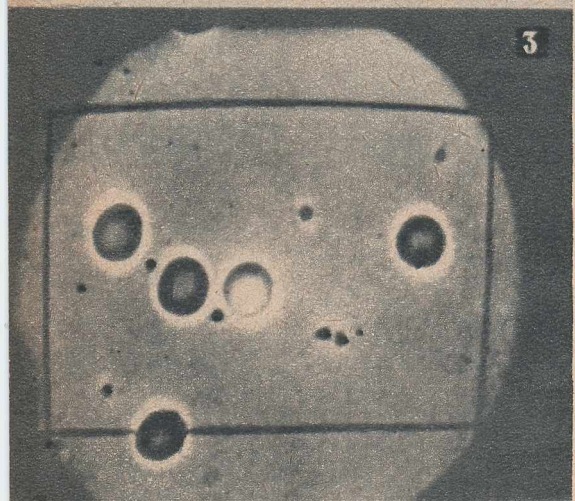
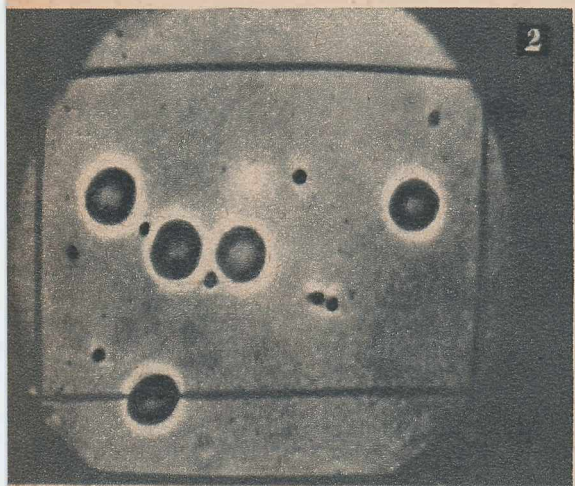
Fazele mici drame în viața celulei nu durează mai mult de câteva minute.

Microscopul electronic și ecranul de televiziune (fotografia nr. 1) permit experimentatorului să urmărească în amănunțime mersul operației.

Imaginea televizată este vizibilă în plină zi. Un spot de lumină obișnuită este localizat pe locul unde globula va fi atacată (fotografiile 2,3). Momentul culminant: în a mia parte dintr-o secundă laserul declanșează un fascicul de lumină puternic. Frațiunea de celulă atinsă apare net (fotografia nr. 4).

Laserul joacă rolul unui adevărat instrument de microdisecție, care, datorită finetei lui extreme, nu poate fi înlocuit în cercetare de nici un alt aparat cunoscut azi.

În aplicația de care se vorbește aici laserul devine un prețios auxiliar al medicinei și biologiei, cu ajutorul său putându-se studia comportarea globulei roșii în diferite împrejurări.

puternice poate produce și alte efecte asupra materiei. De exemplu, radiațiile din domeniul infraroșu pot să excite anumite vibrații moleculare și, din cauză că moleculele excitate acționează mai viguros decât celelalte, va fi posibil ca, cu ajutorul laserului infraroșu, să se exercite un control selectiv asupra reacțiilor chimice, ceea ce pînă acum nu era posibil. Lumina devine astfel un adevărat „catalizator“.

Intensitatea mare și dirijabilitatea pronunțată a radiațiilor emise de laseri dau posibilitatea concentrării de energie uriașe pe suprafețe sau în volume extrem de mici. De exemplu, concentrînd fasciculul laser cu ajutorul unei lentile cu distanța focală de 4 cm, energia obținută în focar va fi de peste un milion de calorii pe cm^2 . Utilizînd un număr mare de astfel de fascicule, focalizate într-un focar comun, se poate realiza o temperatură extraordinar de ridicată, creîndu-se astfel condițiile necesare declanșării unei reacții termionucleare dirijate.

Alo, alo, Cosmosull

Transmisia de informații este una dintre aplicațiile tehnice ale laserilor căreia i se acordă cea mai serioasă atenție. De ce undele emise de laser prezintă uriașe avantaje față de undele radio obișnuite? Deoarece sînt de o mie pînă la zece mii de ori mai scurte sau, ceea ce este același lucru, au o frecvență corespunzător mai mare. Or se știe că volumul, cantitatea de informații care poate fi transmisă pe calea undelor este proporțională cu frecvența undei purtătoare. De altfel, de acest lucru vă puteți convinge și singuri privind scala aparatului dv. de radio: pe gama undelor lungi, de exemplu, se află mult mai puține posturi decît pe undele scurte.

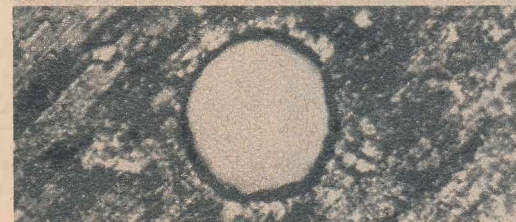
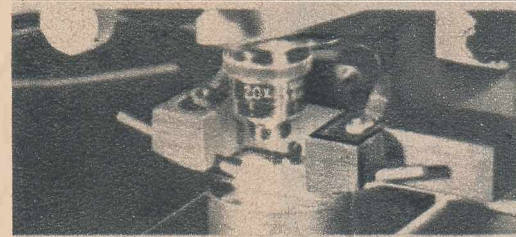
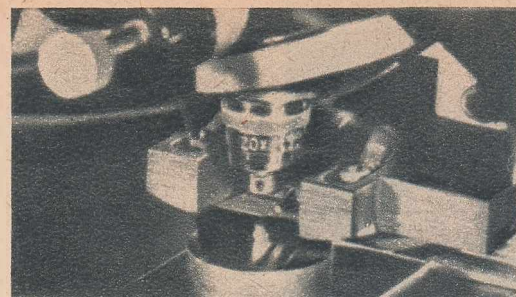
Un singur fascicul laser poate purta un semnă care la rîndul lui să transporte o cantitate de informații echivalentă cu cea transmisă de toate canalele de comunicații radio existente în lume.

Deoarece propagarea prin atmosferă naște pericolul slăbirii fasciculelor de lumină datorită intemperțiilor atmosferice (zăpadă, grindină, ploaie, ceață), se va impune dirijarea acestor fascicule de-a lungul unor tuburi, pe care le vom numi „ghiduri optice“, în analogie cu „ghidurile de undă“ utilizate în tehnica micro-undelor. Astfel, printr-un singur ghid optic

Aparent, un simplu obiectiv de aparat fotografic. De fapt este o lentilă care concentrează razele unui laser. În microfracțiuni de secundă se dezvoltă milioane de wați, aerul „arde“... se vor putea transmite mii de programe de televiziune.

În spațiul cosmic, unde nu există atmosferă, propagarea luminii nu întîmpină desigur nici

O utilizare interesantă a laserului în industrie: analiza spectroscopică. Aparatul din fotografie vaporizează cantități minuscule din orice material, a cărui compoziție este apoi analizată cu spectroscopul. Jos: „craterul“ de 50 de microni produs de laser, văzut la microscop.

un fel de dificultăți și deci comunicațiile la scara interplanetară, între Pămînt și alte planete, între sateliții artificiali etc., vor putea fi ușor realizate cu ajutorul laserilor.

La aceasta trebuie adăugat că laserul va da foarte bune rezultate și la aparatele radar.

Laserul sudează, găurește, taie...

După cum am mai arătat, concentrarea de energie luminoasă obținută cu ajutorul noului aparat poate atinge milioane de calorii pe cm^2 . O asemenea proprietate își va găsi multiple aplicații în industrie. Să amintim câteva.

Concentrarea unei cantități mari de energie pe o suprafață foarte mică creează temperaturi deosebit de ridicate. De exemplu, focalizarea unui fascicul laser pe o suprafață cu diametrul de zece microni dă naștere unei temperaturi cuprinse între 8.000° și 18.000°C . Printr-o astfel de focalizare se ajunge ușor la vaporizarea celor mai dure materiale. S-a reușit astfel găurirea diamantului, foarte greu de prelucrat prin procedee obișnuite. Orificiile realizate aveau un diametru de $1/1.000$ cm. Astfel de găuri minuscule, efectuate în mod regulat într-un film de metal subțire, sînt necesare la grilele foarte fine pentru tuburile electronice și la circuitele ultraminiaturale.

Sudarea și tăierea materialelor ale căror secțiuni au diametrul de ordinul micronului sau chiar mai mic se pot efectua cu ușurință prin focalizarea fasciculelor laser, chiar dacă materialele se găsesc în interiorul unor încăperi de sticlă. Acest fapt prezintă un mare avantaj la construirea tuburilor electronice.

Pe linia aceluiași tip de aplicații, laserul se dovedește util și în arta fotografică. Intensitatea mare a luminii permite expuneri de durată foarte scurtă, ceea ce înlătură vibrațiile din timpul expunerii și duce la o calitate a imaginii de zece ori mai bună decît în cazul folosirii surselor cu incandescență. De exemplu, un laser a permis realizarea în numai 500 microsecunde a unei fotografii care ar fi necesitat, cu metodele obișnuite, patru ore.

Bisturiul-lumină

Un fascicul laser puternic a fost utilizat pentru a suda (coase), steriliza și cauteriza suprafețe extrem de mici. În experiențe pe iepuri de casă s-au utilizat ochii animalului pentru a focaliza lumina laserului pe retina ochiului; puterea fasciculului era suficient de mică pentru

putea trece prin ochi fără a-l vătăma și suicient de mare pentru a produce efectul dorit: nlăturarea unei desprinderi de retină, care a fost remediată în numai câteva secunde prin su-lare, datorită temperaturii ridicate. Aceeași metodă poate fi utilizată și la tratamentul tumorilor în ochi.

Se lucrează intens și în domeniul neurochirurgiei, folosindu-se fascicule de lumină pentru a îndepărta unele țesuturi ale creierului fără a vătăma organul însuși. Până acum experiențele au fost limitate la animale.

Laserul a fost de asemenea utilizat în diferite intervenții asupra celulelor sau părților lor constituente, de exemplu la nivelul celulelor sanguine, în special al globulelor roșii umane.

Promițătoarele aplicații în domeniul medical rezultă, așadar, din faptul că prin focalizare se pot obține densități de energii foarte mari pe suprafețe foarte mici (câteva zecimi de micron), fără a vătăma corpul material între punctul focal de intervenție chirurgicală și lentila focalizatoare.

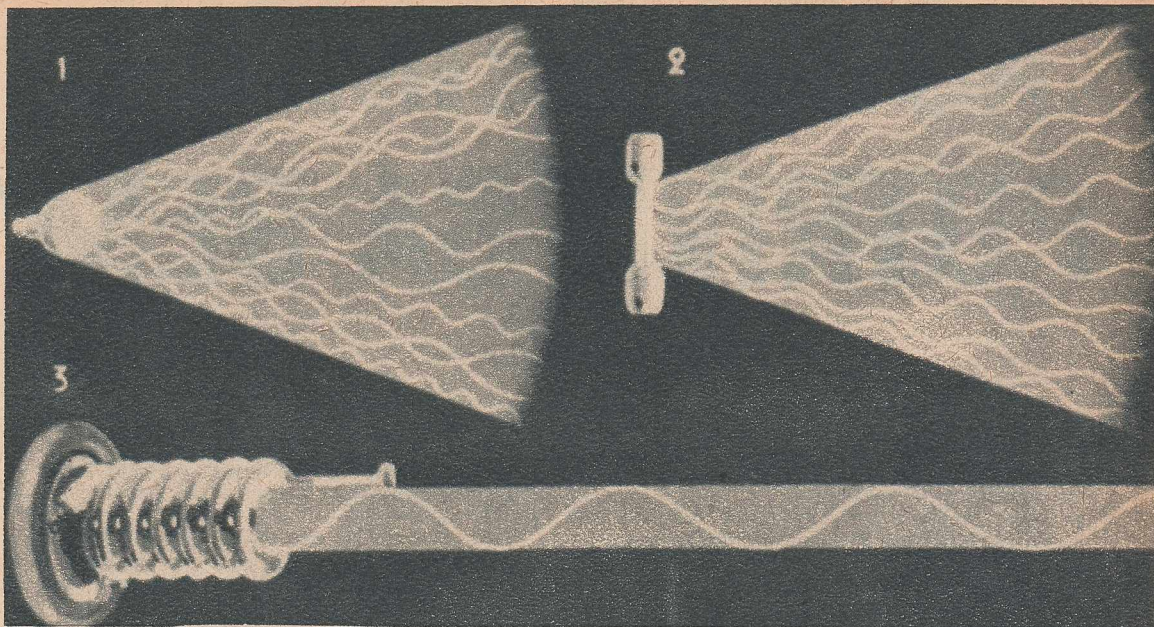
... Iată doar câteva din perspectivele pe care le deschide noul aparat în diferite domenii ale științei și tehnicii. Ar mai fi de adăugat că proprietățile sale neobișnuite au sugerat anumitor cercuri occidentale nu numai aplicațiile pașnice despre care am vorbit mai sus. Au și apărut diferite știri cu privire la unele utilizări militare: se preconizează folosirea noilor dispozitive pentru urmărirea, depistării de ținte, interceptie antirachetă, ghidări etc.

De asemenea, temperaturile ridicate pe care sînt capabile să le creeze aceste emițătoare au condus la ideea folosirii lor pentru provocarea de efecte incendiare, preconizându-se astfel crearea „razelor morții” sau a „armei cu radiații”. Unii specialiști militari din Occident au declarat că dacă razele luminoase ar putea fi înlocuite cu razele X sau gama, care sînt și mai ucigătoare, iar instalațiile care le produc ar fi purtate la bordul unor sateliți artificiali ai Pămîntului, se va ivi posibilitatea iradierii oricărei regiuni de pe glob și a exterminării a tot ce este viu.

Desigur, ca multe alte descoperiri, și laserul posedă capacități distructive. Voința popoarelor, puterea crescîndă a forțelor păcii fac însă să se aplece din ce în ce mai mult balanța în defavoarea celor care urmăresc să înhame știința la carul războiului.

Laserul, una din creațiile cele mai minunate ale veacului nostru, este chemat să joace un rol însemnat în progresul științei și tehnicii, în înfrumusețarea și îndestularea vieții oamenilor.

III. CUCUREZEANU
candidat în științe fizico-matematice

EXCURSIE ÎNTR-UN RUBIN

Ce se petrece în interiorul unui laser? Înainte de a răspunde la această întrebare, este necesar să lămurim ce se întâmplă într-o lampă obișnuită. Aceasta emite radiații la întâmplare, cu lungimi de undă diferite; astfel, fasciculul de raze nu este concentrat și energia sa se risipește repede (fig. 1). Chiar presupunînd că dispunem de o lampă care emite lumină cu o singură lungime de undă — de pildă o lampă cu mercur (fig. 2) — emisia diferitelor raze nu se realizează simultan și deci nu se va obține o putere suficient de mare.

Acum sîntem în măsură să înțelegem ce se întâmplă în rubinul laserului și în orice tip de asemenea aparat.

Să presupunem că o rază de lumină — mai bine-zis, unul din componentele acesteia, „grăuntele” elementar

de lumină, denumit foton — se ciocnește de un atom al rubinului. Atunci atomul respectiv înmagazinează o anumită cantitate de energie sau, cum se spune în limbaj tehnic, devine excitat. Evident, același lucru se întâmplă cu mai mulți atomi, avînd în vedere că raza de lumină conține un număr încomensurabil de fotoni care ciocnesc, excită atomii rubinului.

După un anumit timp și în mod spontan unul din atomii excitați va emite la rîndul lui un foton. Fotonul va lovi un atom oarecare, excitat, de lîngă el și-l va obliga să emită un foton. Vor exista de acum doi fotoni, care, la rîndul lor, vor stimula încă doi atomi excitați, rezultînd patru fotoni — și așa mai departe. Are loc un fel de „reacție în lanț”:

un singur foton dă naștere unei avalanșe de fotoni, care formează radiația „de laser”. În acest mod, atomii sînt obligați să emită mai devreme decît ar face-o în mod natural și (ceea ce e constitutiv elementul esențial) să emită aproape toți simultan. De aceea, radiația care ia naștere este deosebit de intensă (fig. 3).

Cele de mai sus explică și denumirea fenomenului pe care se bazează funcționarea laserilor: emisie stimulată. Existența acestui proces a fost imaginată de Einstein încă în anul 1917. Aplicarea lui practică a fost realizată de către Basov și Prohorov în Uniunea Sovietică și, puțin mai tîrziu, de Gordon, Zeiger și Townes în S.U.A. prin construirea dispozitivelor „maser”, precursorii laserilor.

ÎN 1963 PESTE HOTARE

PRESTIGIUL FILMULUI NOSTRU E ÎN CREȘTERE

Dînd curs unor scrisori ale cititorilor noștri, care au înregistrat cu legitimă satisfacție recentele succese obținute de filmele românești peste hotare, ne-am adresat tovarășului MIHNEA GHEORGHIU, președintele Consiliului cinematografiei.

— Știm că ați însoțit în mai multe rînduri filmele noastre prezentate în acest an la diferite manifestări și competiții internaționale. V-am ruga să împărtășiți cititorilor „Flacării” unele impresii, fie și fugare. Dacă n-aveți nimic împotriva, puteți începe cu Tudor, cel mai recent dintre ele.

— Pe lîngă premiile și distincțiile primite în acest an, este semnificativă, cred, primirea făcută filmelor noastre în Italia. Tudor a fost prezentat într-o gală la Milano, cu prilejul „Zilelor filmului românesc”. Toată presa l-a înregistrat ca pe un succes de producție, apreciînd tehnica și masivitatea filmului, arta unor actori ca George Vraca, Emanoil Petruț, Lica Gheorghiu și alții. Codin s-a bucurat în Italia de o primă excepțio-

nală, ca și în Franța de altfel, toți au subliniat reușita lui Colpi și a colaboratorilor săi romîni. S-a furat o bombă care, departe de a fi fost primit inițial cu indiferență, stîrnește și azi în străinătate vii discuții, fiind întîmpinat cu elogii de admiratorii lui Gopo de peste hotare. Pentru filmul *Valurile Dunării*, premiul obținut acum trei ani la Karlovy Vary n-a constituit decît începutul carierei sale: de curînd a fost selecționat pentru Festivalul internațional al filmului de rezistență, care va avea loc în Italia. Interpreta rolului feminin principal, Irina Petrescu, a fost remarcată de presa italiană, iar unii regizori, printre care Pontecorvo (creatorul filmului *Kapo*), l-au propus roluri în producții italiene.

— La ce festivaluri va fi prezent filmul românesc în 1964?

— Țara noastră a fost invitată să participe în acest an la 70 de festivaluri internaționale cinematografice. Avem de unde alege. Le avem în vedere în primul

rînd pe cele de la Mar del Plata (Argentina), San Sebastian (Spania), Berlinul occidental, Oberhausen (R. F. Germană), Cannes, Veneția, Locarno, Karlovy Vary, San Francisco, Belrut. Într-un mare număr de țări din toate continentele vor avea loc gale ale filmului românesc, începînd cu India.

— Se prevede și desfășurarea la noi în țară a unor manifestări cinematografice cu caracter internațional?

— Vor avea loc gale ale filmelor străine în R.P. Romîni, conform aranjamentelor de schimburi culturale în vigoare, cu Italia, U.R.S.S., Franța, S.U.A. și altele. În jurul datei de 1 iulie va avea loc la Mamaia un festival internațional al filmului de scurt metraj, concomitent cu un festival național al filmului de lung metraj. La București se va ține un colocoliu internațional de film, la care sperăm să participe un mare număr de cinești de renume mondial, printre care René Clair, Joris Ivens, Jerzy Toeplitz, Serghei Gherasimov

și alții. La colocoliile precedente, țînute la Moscova, Cannes, Brno, Milano, cineștii romîni au făcut expunerii cu caracter teoretic asupra poziției noastre în problemele filmului. Producția noastră cinematografică a făcut bună impresie, prin

mesajul umanist al filmelor românești și varietatea lor stilistică.

În anul care începe, nădăjduim să desfășurăm o stagiune internațională la fel de rodnică pentru prestigiul artei cinematografice românești.

Întrevedere la Milano: prof. dr. Franci, secretarul general al M. I. F. E. D. (Tîrgul Internațional de filme), și Mihnea Gheorghiu, președintele Consiliului cinematografiei. E prezentă și actrița Irina Petrescu.

„ACUM E TIMPUL POTRIVIT SA BEM”

de Iascăr SEBASTIAN

Nu sînt nici două sute de ani de cînd Goethe se întreba și răspundea:

„Cam ce-am putea spune de ziua de azi?

Eu cred că doar: *ergo bibamus!*”

„*Ergo bibamus!*” — Așadar să bem! Mult înaintea lui, cu prilejul sărbătoririi unui triumf, bătrînul Horațiu spunea: „*Nunc est bibendum*” — Acum e timpul potrivit să bem. Și mai înainte încă, elegiacul poet elen Xenofan citise la o petrecere: „Iată sosit și momentul cînd pardoseala încăperii străluce de curățenie proaspătă, așa cum și mîinile tuturor convivilor sînt curate, curate și cupele pe masă... Ulcioarele pline se înalță zvelte — izvoare de veselie. Și mai e și alt vin care făgăduiește să nu se istovească niciodată, așteptînd, dulce și aromit, în amforele mari”.

Asemenea cuvinte lirice sîntem și noi îndreptățiți a rosti cu tot elanul, acum, în acest ajun de Anul nou. Gospodinele noastre au și derectat odăile; vinul nostru viteaz e gata de bătaie în damigenele pîntecoase.

Eu unul, folosind prilejul sărbătoresc care, după buna și străvechea datină, face să se reverse vinurile tălăzuite, aveam în gînd, iubite cititorule, să începesc și să ațîț între noi un fir de vorbă despre podgorii și podgoreni, despre pravilele ce cată a fi păzite la stropitele petreceri și despre multe altele. Însă m-am oprit brusc. Căci mi-am adus aminte spusele lui Pistoclerus cătră Lydus în comedia *Bacchidele* a lui Plaut: „Atunci cînd va să se așeze stăpînu-tău la masă dimpreună cu iubita lui în mijlocul convivilor voioși, respingător lucru este să ia parte și un dascăl cicălit — *non sit consentaneum... praesentibus illis paedagogus ut una siet*”. Dar îndată mi-a venit în minte altă vorbă, tot atît de înțeleaptă, a iscusitului gastronom francez Pierre de Montmor, prieten cu Molière: „Bucatele n-au sare și vinul n-are buchet fără o conversație onestă și agreabilă”. În adevăr, detestabilă viete e comeseanul care stă la petrecere mut, cu nasul și ochii concentrați în farfurie și în pahar, preocupat exclusiv să înfulece și să plescăie!

Deci, dară, cu condiția să nu ne dascălim unul pe celălalt și în nădejdea că vom izbîndi a ne păstra plăcuți și cuviincioși, hai, iubite cititorule, să deschidem claca.

Mai întii însă, întinde-mi plosca. Nu mă lăsa uscat. Elocința e un fel de osie: n-o ungi, scripție. Și chiar dacă n-ar fi vorba de elocință, ci numai de gîndul că, uite, acuși-acuși e Anul-nou, și tot și se preschimbă gitlejul în burete. Nici nu știi cum, ca din senin, te potopește o sete torențială, cu bășici. Uriașul Setilă din poveste nu mai e decît un moft pe lingă tine și rămîne de căruță. Prin urmare, dă-mi. Sau, ca să mă exprim precum poetul golanilor, Jean Richepin, pînă mai ieri membru al Academiei Franceze:

„Uf! sete mi-i de parcă rosei o iască rea.

Hai, dă ovăzul dulce gitlejului stătut:

Vin! toarnă-mi vin, amice. Vreau răsuflarea mea S-ajungă s-amețească pe cei ce n-au băut”.

Știu, o să zici că să nu mă prîpesc cu setea, că-i încă devreme: pînă la revelion mai avem. Ei și? Vrei să mă surprindă sărbătoarea nepregătit? Și sportivii, înainte de concursuri, își fac „încălzirea”, iar tenorul, înainte de-a intra în scenă, tușește de cîteva ori ca să-și gătească vocea. Dumneata, pesemne, ai uitat ce și cîte au vorbit oamenii bine dispuși din *Gargantua* a lui Rabelais cînd s-au dus, în capitolul V, să petreacă la iarbă verde. Unul, lingă clondire, a pus întrebarea tulburătoare: „Ce-a fost mai întii și-ntii: setea sau băutul?” Fiștecare a răspuns cum l-a tăiat capul. Numai un înțelept a rezolvat problema agrînd: „Eu unul, păcătosul, fără de sete nu beau. Ori mi-i sete acum

ori mă gîndesc la setea care o să-mi fie, și o preîntîmpin. Beau pentru setea viitoare. Adică beau într-una”.

Avea dreptate. La urma urmei, de seamă nu-i cînd bei, ci ce și cum. Nu spunea oare Shakespeare în *Othello*: „Vinul bun este o bună ființă apropiată, dacă știi să te porți cu el”? Asta înseamnă: alege-l bun, poartă-i-te frumos — că încolo, poți să-l bei oricînd. Nu altfel zicea nici Anton Pann al nostru în *Despre beție*: „La buciumul viții trei vîstari cresc, unul al sănătății, altul al veseliei și altul al turbării”. N-ai decît să te oprești la cele două vîstare dintii, cele cu veselia și sănătatea — și de restul nici să-ți pese, că la turbare nu ajungi.

Acum, s-ar putea ca nu știi cine — vreun suflet sfios ori de-a dreptul un ageamiu — să se întrebe dacă țara noastră are cu ce îndestula coșeamite setea, aleasă și de sărbători. Are! Priviți-o: de la Cotnari, trecînd prin Nicoprești și Panciu, prin Jariștea și Odobești, prin Pietroasele și Tohani, prin Sarica-Niculitel și Basarabi, prin Ceptura și Valea Călugărească, prin Bucerde-Vinoasă și Aiud, prin Tîrnăveni și Jidvei, prin Alba și Miniș, prin Leordeni de Argeș și Valea Mare-Pravăț, prin Golu-Drîncii și Drăgășani, pînă la Corcova și Segarcea — pretutîndeni se ridică dealuri pe care se cațără îmbelsugate vii pîrguite. Numai niște denumiri, dar cîte arome și țării, cîte culori și zumzete nu recheamă ele amintirii noastre pline de curcnie! Și dint-o dată, legate de fiecare nume al vîilor și ținuturilor, țîsnesc dinaintea noastră ca niște ființe vii numele soiurilor de viță românești: crîmposia și braghina, gordanul și tîmlioasa, crăcana și seina, corbul și bășicata, razachia și murfatlarul, plăvaia și băbeasca, feteasca și mustoasa, galbena de Odobești — și peste toate grasa de Cotnari. Să mai înșirui varietățile străine, în majoritate franțuzești, care nu numai că au căpătat drept de cetățenie, dar au știut să soarbă seva specială a pămîntului nostru în așa fel încît au cununat fericit esențele lor cu savoarea cea nouă. Așa, aligoté, chardonnay, pinot (cu deosebire cel gri), semillon, sauvignon, muscadelle, merlot, cabernet-sauvignon, riesling italian, riesling (german), traminer etc. Nici nu mai opresc să-ți arăt aici care și cîte vinuri de-ale noastre au obținut distincții mari la expoziții internaționale.

Dar în privința aceasta trebuie să-ți spun că, din 1959, cînd s-a anunțat că la Montpellier unul din vinurile dobrogene a dobîndit Diploma de onoare și Medalia mare de aur, eu mă aflam într-o societate veselă care s-a veselit și mai tare la azul stirii. Printre noi, numai unul nu s-a veselit ci de-a dreptul a înnebunit de bucurie. Se fișia încolo și-neoace, gesticula enorm și alandala, ridica vocea, se răstea la noi ceilalți: „Habar n-aveți voi ce-nseamnă asta! Păi vinurile noastre, mă...!” Și așa mai departe. Noi ne prăpădeam de ris. Să nu crezi că-i luam în deridere entuziasmul. Dar amicul nostru era un abstinent, nu băuse în viața lui decît o dată, cînd după trei-patru pahare de vin n-a mai știut ce spune, ceea ce l-a hotărît să renunțe pentru totdeauna la orice libație. Dar cu entuziasmul omului nu-i de glumă.

Asta s-a întimplat în '59. Un entuziasm asemănător, dacă nu mai mare, și-a incins vîpaia chiar în toamna anului acesta care se duce. Căci în octombrie trecut, tot la Montpellier, unde s-a desfășurat cel de-al 15-lea concurs internațional al vinului și unde premiul pentru vinuri, altele decît cele franțuzești, n-a fost decît unul singur, anume „Cupa vinurilor străine”, a triumfat un vin de-al nostru. Și care vin? De data asta, nu din cele

licoroase, dense, la mare înălțime de grade, ci albul sec de Odobești, provenit din galbenă, greu la grade de numai 11,4. Adică unul din vinurile romînești de mare circulație și de mare viitor. Puțin va trece, zic ție, iubite cititorule, și de asemenea triumf bucura-se-va și tîmlioasa romînească, licoare unică în lume.

Să nu stăruim însă acum asupra vinurilor noastre „mari”, cu vilvă și peste hotare. Aș vrea să-ți amintesc, iubite cititorule, că țara e împînzită de dealuri și că, dacă nu toate sînt puse în valoare pînă acum, mult nu va trece și vor fi. Lucrările de trasare sînt începute de mai mulți ani și continuă cu aceeași febrilitate de la început. Dar aș vrea să subliniez că, pe toată suprafața țării, în locuri răzlețe, mai puțin blagoslovite de soare și înclinații de teren, departe de regiunile vinicole renumite, se află sumedenie de oameni care, de pe cite o vie pînă acum încă lipsită de faimă, scot roade minunate. Și într-un asemenea fapt — alături de altele, mult mai mari, desigur — îmi pare că se arată o părțică din țaria noastră socialistă.

Pentru exemplificare, vreau să facem un popas. Numai la vreo 25 de km spre miazănoapte depărtare de București. La „Institutul de cercetări zootehnice Săftica”. Îți ghicesc surîsul: „parcă vorbeam de vin; ce rost are o oprire la un institut zootehnic? Are vreo legătură viti-cultura cu zootehnia?” Tocmai fiindcă n-are, cazul e interesant. Institutul a moștenit la secția Corbeanca o vie veche, de numai 35 de ha. Zootehnic cum e, ar fi putut să nu ia prea în serios această mică avere a lui, atît de depărtată de sarcinile esențiale. Dar lucrurile nu s-au întimplat așa. Oamenii au inimă, dragoste de meserie, respect pentru bunul obștesc. Anul acesta au dat 9.500 kg struguri la hectar, față cu planul care le cerea numai 6.000. Au struguri de masă cinci varietăți: chasselas doré, chasselas alb, muscat de Hamburg, perlă de Saba și crîmposie. O bună parte din ele au căutat la export. Au și vinuri: aligoté, muscat-Otonel, pinot gris, riesling italian. Iată, tînărul inginer Constantin Avram, șeful secției, ne poartă în crama pentru „expertiză”. Să-l urmăm. Aici o să dăm de maestrul vitipomicol Ioan Drăghici, de pivnicerul Bușă și ajutorul lui, Radu. Vom încerca toate vinurile, desigur, dar nu ne vom opri decît la unul, la rieslingul italian. Nu vreau să spun că celelalte — mai ales aligotéul și pinotul — sînt de lepădat. În timpul „expertizei”, inginerul Avram și maestrul Drăghici țin să-ți dea toate amănuntele despre fiecare vin în parte. Rivna lor de a te informa este a unor oameni care pun suflet în muncă. În sfîrșit, iată rieslingul. Pînă să aflăm că are 14,8 grade, că e sec și că se bucură de o potrivită aciditate, ne minunează limpezimea prematură, culoarea vinănt-verzuie și ne învalvă miresama suavă. Îl duci la buze, îl vînturi bine prin toate cotloanele gurii. Primul contact îți vorbește despre ușoara lui dulceață, ca imediat să devină ușor amărui, acel amărui al vinului de soi. Hm! cîntă toate gusturile. Dar e un vin mehenghi, poznaș, nu cum e Cotnari, care-i sincer: de cum îl pui sub nări, îți spune: „fii atent!” Rieslingul acesta te înșeală, te ispitește să-l dai peste cap, dar dacă o faci, vei face cunoștință cu țaria și toanele lui. Atare vin, superior, te așteaptă să-l știi crescut pe dealurile de la Goleasca. Aș! A crescut aproape în șes. Și a crescut așa, datorită unor muncitori de inimă. L-ai vrea la masa ta acum, de Anul-nou.

De aceea, cred nimerit să facem în felul următor: mai întii și-ntii, firește, vom invita pe podgoreanul Păcală care, în comedia ce-i poartă numele, scrisă de regretatul meu prieten Horia Furtună, zice și face așa:

„Am ridicat paharul — ghiciți în cinstea cui? A vinului, frumosul copil al soarelui!”

Imediat după vin, socotesc că se cade să închinăm pentru cei ce e cu pricepere, cu dragoste, cu grijă, ni-l cresc mare și frumos. Sînt mîini agere, iscusite, tandre, care ostenesc pe colinele în soare, la plantat, la săpat, la arat, la stropit, la cules, la teascuri, pe lingă zăcători, în zemnă și crame. Să închinăm adică pentru podgoreni ca și cînd i-am avea pe toți cu noi la masă. De fapt, îi avem, reprezentați de vinul creat de dîșii. Să le închinăm un pahar, așa cum sărutăm mîna gazdei drept mulțumită că a pregătit minunat iepurele cu măsline și lămție, ori sarmalele mici și rumenite, ori torul de migdale cu glazură de ciocolată. Zic rău?

Și nu mă mai ține de vorbă. Mă zoresc să mă duc în piață: am atîtea țirguiele de făcut în acest ajun de An-nou. Sănătate, veselie și pace!

Ana Maria Nicolau la o probă de filmare pentru rolul Magdei Orheiianu.

NEAMUL ȘOIMĂREȘTILOR

Romanul istoric „Neamul Șoimăreștilor” ocupă un loc de seamă în proza sadoveniană.

Povestea frământată a răzeșilor, dragostea nefericită dintre Tudor Șoimaru și Magda Orheiianu, uneltirile de palat în jurul domniei lui Tomșa și multe alte întâmplări din cartea lui Sadoveanu au început acum să prindă viață pe unul din marile platouri ale studioului „București”. Autorii ecranizării sînt Alexandru Struțeanu și Constantin Mitru, iar regizor — Mircea Drăgan.

Orice epocă are, cum se spune de obicei, „parfumul” ei. Mircea Drăgan, realizatorul „Ne-

mului Șoimăreștilor”, nu neglijează acest element important. Pelișajul atît de măiestrit descris de scriitorul nostru clasic va căpăta nuanțe vii, sugestive, datorită filmului color. Regizorul tinde să evite cu orice preț o reconstituire istorică de suprafață (prin excesiva accentuare a elementelor ce țin de costum și machiaj). El apelează adesea la sugestie, la capacitatea de asociere a spectatorilor.

Hanul de pe marginea drumului sau cortul lui Temir Bel au fost primele „interioare” pe care le-a găzduit, în decorul arhitectului Constantin Simionescu, platoul. Fil-

marea secvențelor respective i-a solicitat pentru început pe cîțiva dintre interpreții principali: debutanta Ana Maria Nicolau (Magda), Amza Pellea (Simeon Birnova), Colea Răutu (Temir Bel). Alături de ei, pe genericul filmului apar și alte nume apreciate în teatrul și filmul românesc: George Calboreanu, Ștefan Ciubotărașu, Dina Cocea, Forv Etterle, Ion Bessolu.

Cînd „iernatul” pe platou se va termina, echipa „Neamului Șoimăreștilor” va trece în exterior. Operatorul șef Aurel Samson va căuta atunci să pună în valoare caracterele complexe ale erolilor în splindidele decoruri naturale de la mănăstirile Voroneț, Sucevița. Nu vor lipsi, după cum era de așteptat, scenele de mare respirație epică, bătăliile pe care Mircea Drăgan le va lucra cu priceperea pe care a dovedit-o și în filmele de pînă acum.

ATENȚIE: „PAPARAZZI”!

Se cunosc repetatele asalturi la care a fost supusă Brigitte Bardot de către haîta flămîndă de senzational a reporterilor presei de scandal. Un nou rol în filmul început de regizorul Jacques Rozier îi va da însă popularii vedete franceze prilejul de a denunța această plagă a vieții sociale din țările „miracolului economic”. Titlul filmului, „Paparazzi”, este porecla sub care sînt cunoscuți în Italia fotoreporterii specializați în „instantanee-bombă”. Dresați ca niște adevărați copoi, ei sînt capabili să stea ceasuri întregi sub arșița soarelui, cocoțați pe un acoperiș, pentru a surprinde cu teleobiectivul „baia vedetei”. Fără îndoială că Brigitte participă cu plăcere la un film care îi satirizează.

JEAN MARAIS ÎN DOUĂ NOI FILME

Binecunoscutul Jean Marais ne prilejuește din nou constatarea că rămîne veșnic tînăr. Astfel, în filmele pe care le turnează în prezent — „Don Bosco”, în regia lui Philippe Agostini, și „Zdrențăroșii”, regizor Christian Jaque — Jean Marais interpretează, ca de obicei, roluri de tineri. În „Don Bosco” de pildă, o superproducție cu 3.000 de figuranți, Jean Marais va avea la începutul filmului vîrsta de 20 de ani, iar la sfîrșitul lui, 35. Și aceasta în ciuda faptului că la 11 decembrie 1963 înzestratul actor a împlinit vîrsta de 50 de ani...

FILME 1964

O scenă din filmul „Omul cu rîcșă”. Toshiro Mifune are prilejul de a ne aminti că este și un strașnic interpret al filmelor cu samurai (vezi textul în pag. 14).

OMUL CU RIȚA

Încă un film care vine să completeze tabloul unei cinematografii slab reprezentate pînă acum pe ecranele noastre, valoroasa cinematografie niponă.

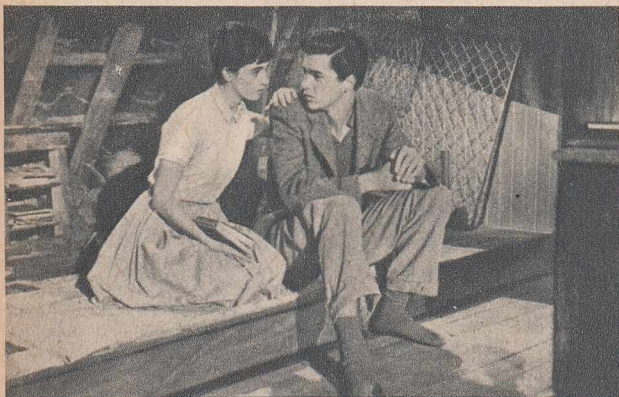
Un soi de Codin al unei mahalale japoneze din zilele noastre, Matsugoro, omul cu rița, e poreclit „Muho-matsu” — neîmblinzitul Matsu. Sub înfățișarea lui de brută el ascunde însă o inimă plină de căldură și devotament. Luînd sub protecția sa pe văduva unui fost prieten și pe fiul acesteia, el îi va ajuta cu discreție timp de ani și ani de zile. Băiatul, care se juca bucuros în tovărășia omului cu rița, crește, studiază și ajunge să se rușineze în cele din urmă de prietenia cu umflul Matsugoro. O dimineată geroasă de iarnă pune capăt

vieții de trudă și lipsuri a celui care a fost cîndva „neîmblinzitul Matsu”. A supra lui se găsește, printre zdrențe, carnetul de economii pe numele protejaților săi.

Dintr-o poveste amenințată la tot pasul de melodramă, arta regizorului japonez Hiroshi Inagako a izbutit să creeze o baladă de o nesfîrșită discreție și tandrețe umană. În jocul actriței Hideko Takamina (văduva) și mai ales în cel al lui Toshiro Mifune (Matsu) umorul se aliază cu pudoarea sentimentelor, dînd celor două personaje un farmec captivant. Culoarea, într-o paletă sobră, pastelată, accentuează tonul liric al acestui film închinat frumuseții sufletești a oamenilor simpli.

JURNALUL ANNEI FRANK

Millie Perkins (Anna) și Dean Stockwell (Peter), într-o scenă a filmului „Jurnalul Annel Frank”.

Zguduitorul mesaj al adolescenței sechestrată în anii ocupației hitleriste în mansarda unei case de pe cheiurile Amsterdamului și ucise apoi într-unul din lagărele de exterminare a inspirat nu numai un spectacol teatral — piesa de succes a scriitorilor americani Hackett și Goodrich, care a

triumfat pe nenumărate scene ale lumii — ci și un film. Ca atare, în curînd o vom putea revedea pe eroina „Jurnalului” și pe ecran, sub chipul tinerei actrițe Millie Perkins. Filmul a fost realizat în studiourile americane de regizorul George Stevens.

PAȘI SPRE LUNĂ

A condensa în cîteva episoade o întreagă evoluție e, după înseși mărturisirile lui Ion Popescu-Gopo, esențialul metodei sale artistice. Cu noul său film „Pași spre lună”, el rămîne credincios mijloacelor utilizate în desenele sale animate. Pe parcursul unui film în care Gopo pare să fi pariat că va epuiza lista elementelor de limbaj cinematografic, urmărind evoluția uneia din cele mai avîntate năzuințe ale spiritului uman, zborul. Du-

pă un procedeu cu care ne-a familiarizat din filmele sale anterioare, fiecare palier pe scara ce urcă spre spațiile siderale e teatrul unui mic divertisment, în care evocarea mitică sau istorică devine uneori o încercare de meditație filozofică. Faptul că surîsul pe care-l iscă invită cîteodată și la gîndire, că surprizele au uneori tîlc trebuie înscris la activul noii realizări a lui Gopo. La reușita ei au contribuit cu talentul și căutările lor operatorul Ștefan Horvath, arhitectul scenograf Marcel Bogos, compozitorul D.

Capoianu, inginerul de sunet Dan Ionescu și o pleiadă de valoroși interpreți, în frunte cu: Radu Beligan, Grigore Vasiliu-Birlic, Eugenia Popovici, Emil Botta, Ion Manu, Marcel Angheliescu, George Demetru, Lilliana Tomescu, Ștefan Tapalagă, Irina Petrescu, Niculescu Cadet, Tudorel Popa etc.

În fotografie: o alăturare surprinzătoare, obișnuită în filmele lui Gopo: zburătorul zilelor noastre în tovărășia unei flințe înaripate, plămăsite de aspirația omului către înălțimi.

ÎN 1963 PESTE HOTARE

De vorbă cu prof. dr. Valerian Popescu și conf. dr. Petre Firu, membrii delegației țării noastre la al XVIII-lea Congres francez de stomatologie (octombrie, 1963).

— La ce manifestări a participat la Paris delegația romînd?

— În afară, bineînțeles, de ședințele de lucru și de demonstrațiile practice din cadrul congresului, noi am participat la inaugurarea Institutului de stomatologie al Franței, precum și la ședințele GIRS-ului (Groupement international de recherches scientifiques en stomatologie), care s-au ținut concomitent. Delegații romîni au fost invitați să participe, de asemenea, la reuniunea comună a societății-

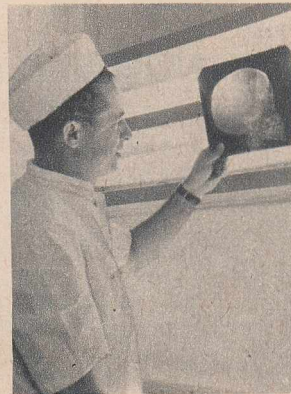
lor odontostomatologice din Paris, organizată sub patronajul Federației dentare naționale. Cu această ocazie, prof. dr. Valerian Popescu a făcut o comunicare însoțită de film.

— Care a fost aportul delegației la lucrările congresului?

— Delegații romîni au prezidat, succesiv, două ședințe ale congresului și au prezentat două comunicări, care au fost primite cu interes de auditori. Au luat de asemenea parte la dezbatere, scoțîndu-se astfel în evidență contribuția romînească la problemele discutate: tratamentul fracturilor maxilarelor, tumorile chistice ale maxilarelor, tratamentul chirurgical al proginiei, corelația dintre paro-

Dr. Valerian Popescu

Dr. Petre Firu

tidoze și glandele endocrine, caria și mediul, probleme de antropologie stomatologică etc.

În cadrul congresului s-au acordat celor doi delegați romîni diplome de membri de onoare ai Asociației franceze pentru dezvoltarea stomatologiei în Franța, iar dr. Petre Firu a fost ales membru corespondent al Asociației internaționale de cercetări științifice în stomatologie, cu sediul la Bruxelles. Participarea delegației romîne a fost apreciată de specialiștii francezi și cei din alte țări.

Sîntem fericiți că, în cadrul unor întîlniri cu caracter internațional, am reușit să facem mai bine cunoscute realizările medicilor stomatologi din țara noastră și să întărim astfel și mai mult legăturile cu colegii noștri de peste hotare.

RENATO SALVATORI PARTIZAN

Inzestratul actor italian Renato Salvatori a fost îndrăgit de publicul nostru pentru valoroasele sale realizări artistice în roluri atât de variate și contradictorii ca acelea interpretate în „Vintul sudului”, „Rocco și frații săi” sau „Bunica Sabella”. Una din premiile anului 1964 ni-l va readuce pe ecrane în rolul unui partizan din filmul „O zi să fim lei” („Un giorno da leoni”).

Realizat de tânărul regizor Nanni Loy (autor al unui recent și multdiscutat succes cinematografic — „Cele patru zile ale Napoleonului”), filmul se inspiră dintr-o perioadă a istoriei Italiei ce pare să-l preocupe intens pe autor: lunile care au urmat prăbușirii lui Mussolini și în

care rezistența poporului italian față de ocupația hitleristă ia forme tot mai active. Urmărind procesul de formare și întărire a conștiinței de luptători în sinul unui grup de tineri italieni de proveniență și educație foarte diferite, filmul lui Nanni Loy demonstrează că acțiunea în slujba unei cauze mari e singurul mijloc de a-l ridica pe individ, de a-l ajuta să se depășească pe sine.

LUMEA COMICĂ A LUI HAROLD LLOYD

O sistematică operație de „arheologie” a scos la iveală în ultimii ani câteva din marile valori ale vîrstei de aur a comediei cinematografice. După Charlot, Fatty, Langdon, Turpin, Stan și Bran, Buster Keaton, ne va fi dat să vedem în curînd o antologie a filmelor fermecătorului comic american Harold Lloyd.

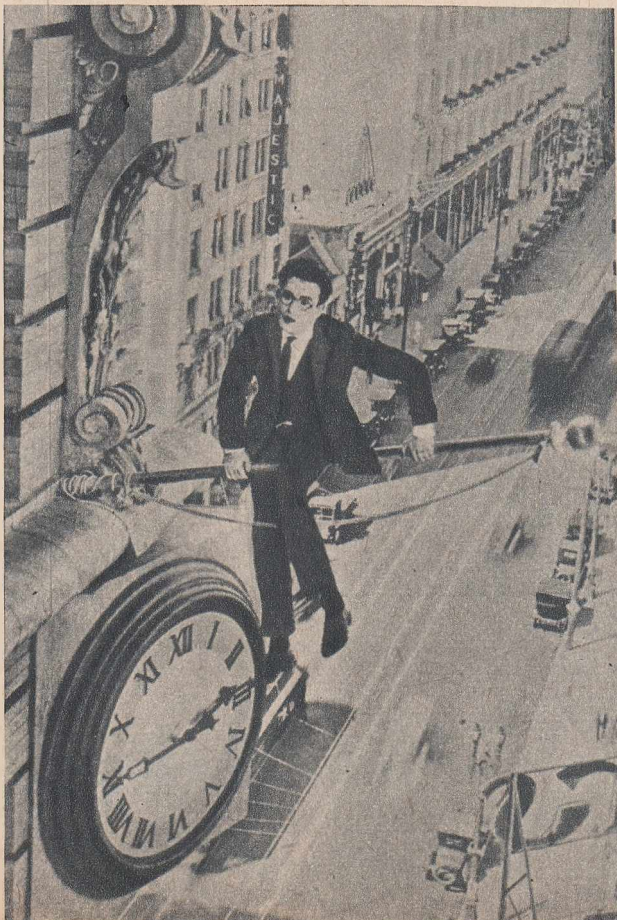
Personajul său, tînărul vesel surzător cu canotieră și ochelari în ramă groasă de baga, a străbătut de-a lungul anilor și al nenumăratelor sale filme un drum ascendent. De la simpaticul aiurit și incurcă-lume al comediilor sale de debut, la personajul de o obstinație tragicomică din ultimul său film sonor, silit să înfruptuiească minuni de acrobație pe vertiginoasa fațadă a unui zgîrie-nori, el a cîștigat semnificații noi, devenind un simbol al americanului mijlociu al anilor 20-30.

Deosebit de expresivă pentru sensul întregii sale cre-

ații apare una din ultimele comedii mute, inserată la loc de cinste în montajul „Lumea comică a lui Harold Lloyd”. June miliardar astenic, Harold a venit să-și vindece spleenul într-o pitorească țară tropicală. Regiunea e însă bîntuită de una din acele endemice lovituri de stat care zguduie în mod periodic America Latină. Naivul nostru gentleman se plimbă însă imperterbabil în mijlocul masacrelor, fără a-și da seama de realitate, și dă singeroaselor evenimente la care e nevoit să asiste o interpretare conformă cu gustul său pentru „exotisme”.

Adevărat giuvaer de vervă satirică și virtuozitate acrobatică, acest condensat al artei lui Harold Lloyd își menține peste decenii farmecul inalterabil și semnificația profund filozofică.

În fotografie: un moment caracteristic din filmul de montaj „Lumea comică a lui Harold Lloyd”.

PENTRU TENUL DUMNEAVOASTRĂ

1

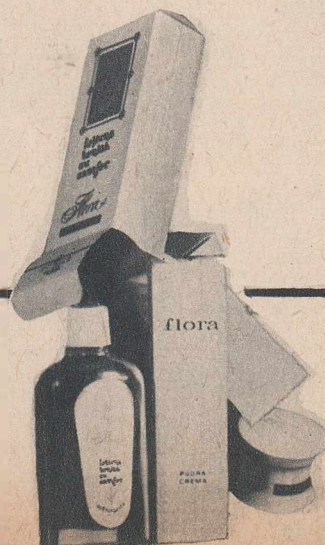
LOȚIUNEA
TONICĂ
ASTRINGENTĂ
„FLORA”

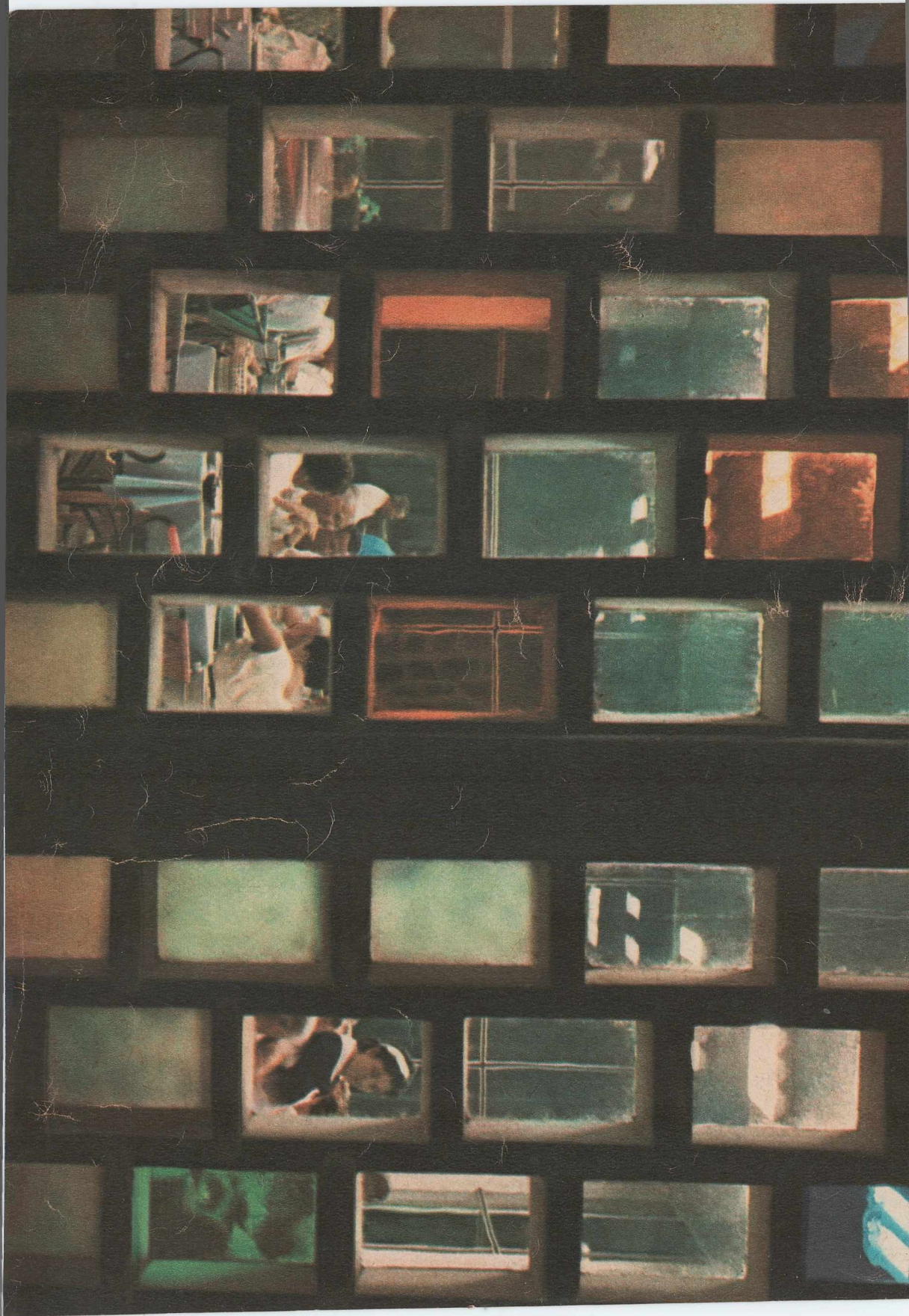
2

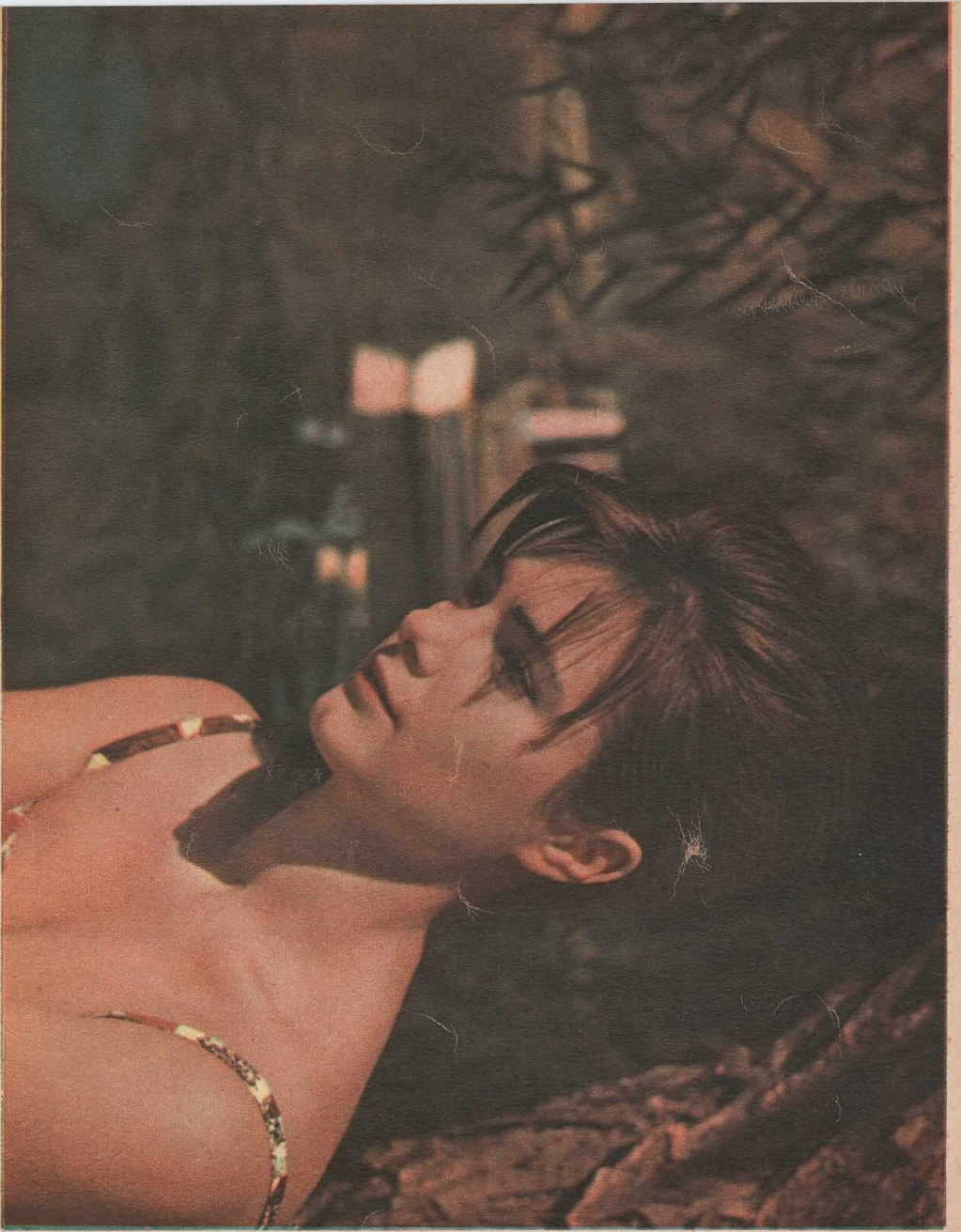
CREMA
„FLORA”

PUDRA
CREMA
„FLORA”

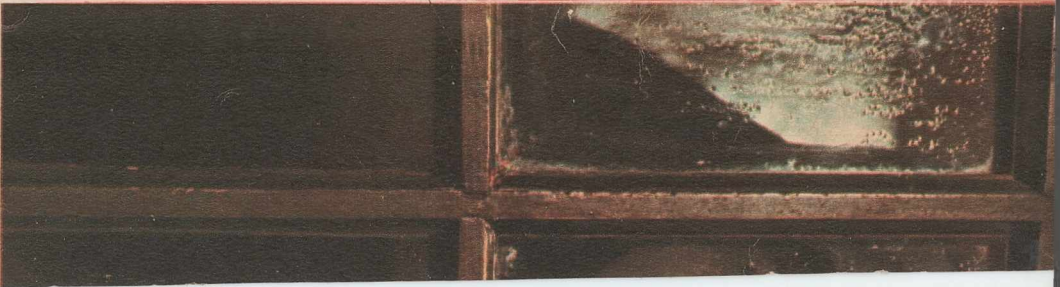
3

1

2

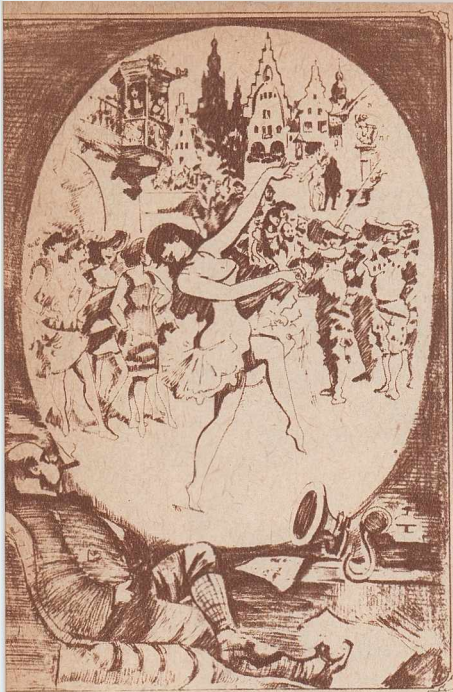
3

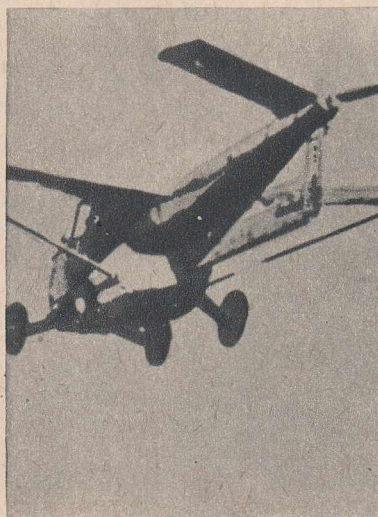
4

1. Tinerețe
Hedy L'OFFLER (E.F.I.A.P.) — R. P. Română
2. Musafir drag
Karoly GINK (E.F.I.A.P.) — R. P. Ungară
3. Sărmanul clovn
Eros FERRARIS — Italia (lucrare distinsă cu Premiul II)
4. Caleidoscop
Sandu MENDREA (A.F.I.A.P.) — R. P. Română

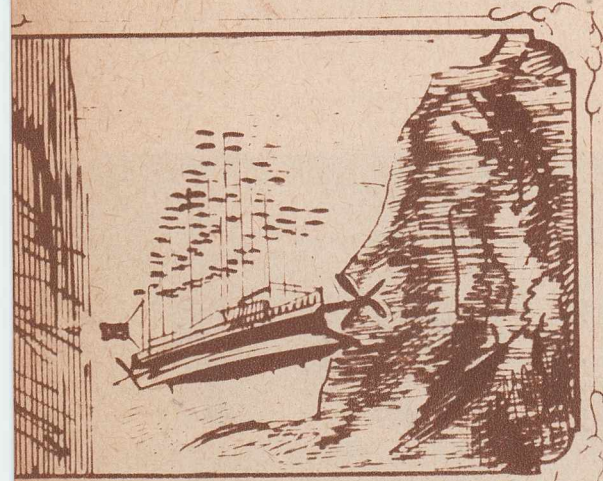
(Din cel de-al IV-lea Salon Internațional
de artă fotografică al R.P. Romîne)

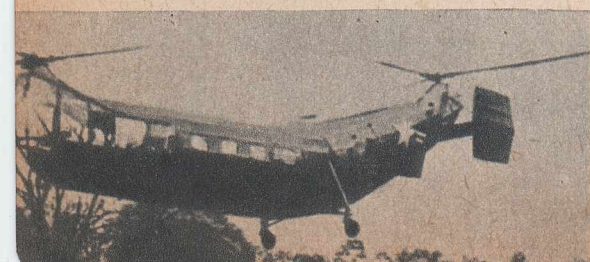
Astăzi aparatul de televiziune pare ceva obișnuit. Dar cel care ar fi declarat în anul 1889 că aproximativ o jumătate de veac mai târziu va exista un aparat cu ajutorul cărui se vor putea urmări, de acasă, evenimente care se petrec la distanțe de mii de kilometri, ar fi fost, fără îndoială, privit cu neîncredere. Același opinie o avea, se pare, și caricaturistul parizian Robida, autorul acestei scene de balet urmărite în tihna fotoliului, la domiciliu. Dacă Robida ar trăi, el ar fi fără îndoială uimit să vadă cum caricaturile sale de atunci corespund în unele amănunte tehnice construcțiilor ulterioare. Chiar și difuzorul pe care l-a „inventat” corespunde celui folosit la primele aparate de televiziune.

Automobilul zburător a fost descris acum 100 de ani de Jules Verne. Desenatorul a realizat cu mijloacele lui această idee, nebănuiind emoția pe care o încercăm comparând desenul lui cu fotografia aeronavelor construite ulterior.

Un alt ilustrator a desenat o navă aeriană, cu 40 de ani înainte de a fi fost construit primul avion. Numeroasele elice trebuiau să ajute uriașa navă să se ridice vertical în aer. O idee care mai târziu și-a găsit întruchiparea în elicoptere. De reținut și faptul că, în prezent, constructorii de elicoptere se ocupă de „o navă zburătoare” după sistemul vechiului zepelin, care să ofere loc pentru 300 de pasageri.

Le-au visat buniicii

Minunatele realizări pe care ni le oferă necontenit știința și tehnica ne îndeamnă deseori să reflectăm: „Dacă bunicii noștri ar trăi și ar vedea toate acestea”... Oare întrezăreau, măcar în visurile lor, minunile tehnicii de care ne bucurăm azi?

Răsfoind ziarele îngălbenite de vreme putem constata însă că și bunicii noștri au avut multe idei minunate. Lucruri care ni se par astăzi unice, excepționale, au fost prevăzute încă pe vremea lor.

În anul 1873, de pildă, când automobilul nu era încă inventat, ilustratorul francez H. Meyer desena un „automobil zburător” care are unele trăsături asemănătoare cu „aerocarul” construit acum câțiva ani în Statele Unite. Același artist ilustrase în 1866 un roman al lui Jules Verne, desenând o aeronavă a cărei formă anticipa pe cea a aeroplanului cu care, 35 de ani după aceea, brazilianul Santos Dumont înconjură turnul Eiffel.

Tot atât de uimitoare apare și prima imagine, desenată în urmă cu aproape nouă decenii, a imaginarii submarin „Nautilus”, dacă este comparată cu submarinul atomic de azi...

Există și numeroase proiecte și planuri de acțiuni de pionierat, care au fost traduse în fapt abia 60-70 de ani mai târziu. Așa de pildă, în 1873, americanul Du Senarines a descris o călătorie cu un submarin pe sub ghețurile Polului Nord, anticipând astfel expediția de acum câțiva ani a unui submarin atomic.

De asemenea, încă din vremea lui Napoleon se născuse ideea construirii unui tunel sub Canalul Minciei. Iar naturalistul Saussure din Geneva prevăzuse, în urmă cu 200 de ani, că într-o zi se va construi o șosea subterană

sub Montblanc, scurtându-se astfel distanța dintre Franța și Italia. În 1959 s-a trecut la realizarea acestui proiect.

Germanul Hermann Opitz a elaborat aproximativ în aceeași perioadă un alt proiect, care prevedea construcția unei conducte de petrol Mossul-München. Astăzi construcția de conducte gigantice este un fapt obișnuit.

Multe din proiectele privite cu neîncredere la vremea lor devin realitate în zilele noastre. Astfel, de pildă, tatăl inginerului hidrolog sovietic M. Davidov a calculat că 60 la sută din totalitatea fluviilor din Rusia se varsă fără folos în Oceanul Înghețat de Nord. El propunea, de aceea, să se îndrepte cursurile fluviilor Obi și Enisei prin regiunile de stepă neroditoare spre Marea Caspică.

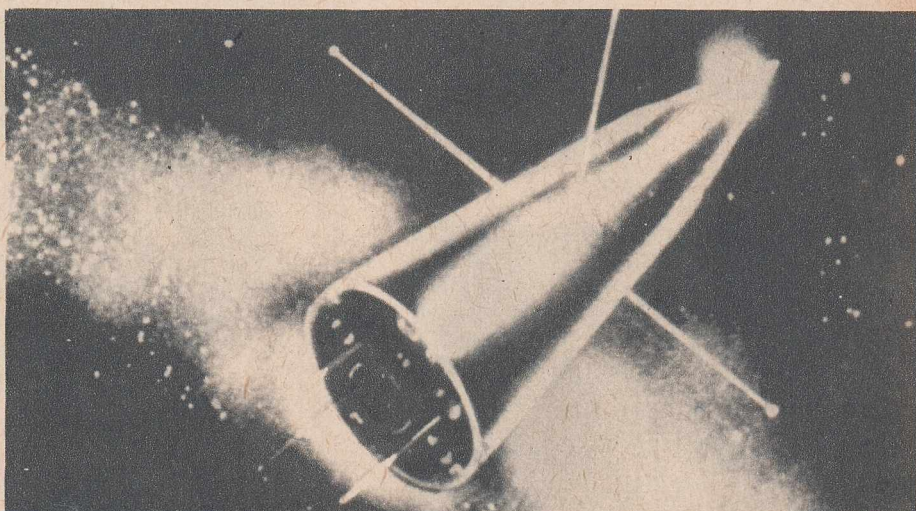
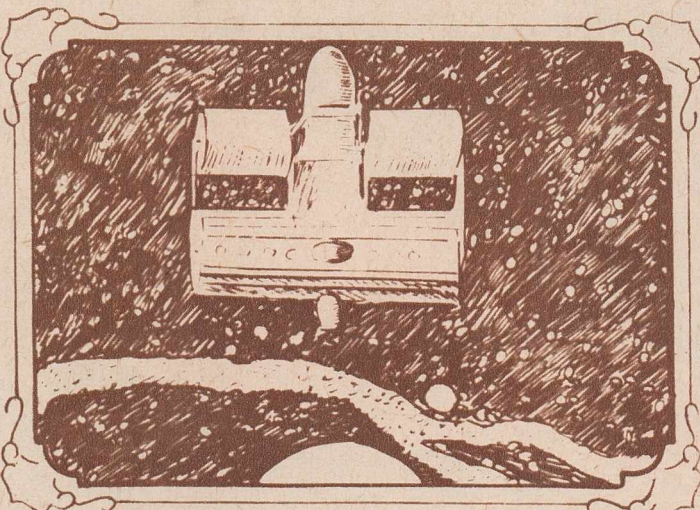
Cu 50 de ani în urmă s-a emis ideea ca o parte din apele Mării Mediterane să irige deșertul Sahara și, după închiderea strâmtoării Gibraltar, să se sece regiuni întinse ale acestei mări. Din punct de vedere teoretic, un asemenea plan ar fi realizabil.

Primele idei legate de schimbarea climei în Japonia și Kamceatka s-au născut în ultimul deceniu al secolului trecut. Savanții sovietici, reluându-le, au propus construirea unui sistem hidrotehnic datorită căruia curenții de apă caldă care trec spre Pacific să fie îndreptați spre regiunile friguroase...

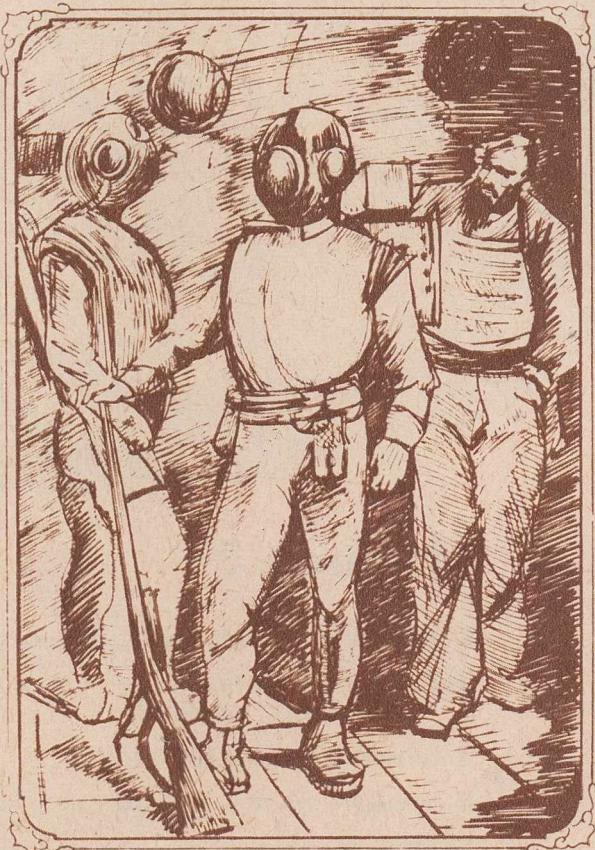
Pornind de la asemenea fapte, revista vieneză „Österreich Illustrierte” publică o serie de vechi desene ce înfățișează unele previziuni ale înaintașilor, devenite azi realități. Reproducem aceste desene, față în față cu realizările tehnico-științifice pe care le anticipau.

Un „reporter de război”, așa cum și l-a imaginat caricaturistul Charles Dubois: cu ajutorul unui microfon, el transmite impresii pentru ascultătorii săi aflați la mare depărtare. Uluitoare anticipare a reporterului cinematografului, radioului și televiziunii din zilele noastre.

Navele zborurilor cosmice gândite de savantul rus Țiolkovski s-au transformat și ele în realitate. Îndepărtatul proiect, irealizabil atunci, și-a cunoscut confirmarea în zborul primului satelit sovietic în Cosmos.

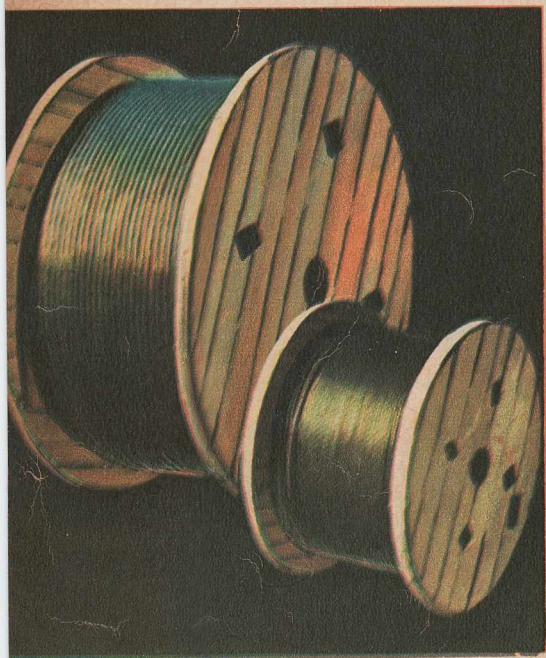
Jules Verne, care a rezolvat în mod genial în povestirile sale atâtea probleme tehnice, este și descoperitorul acestui costum de scafandru fără tub de respirație, pe care un desenator l-a pus pe hârtie. Chiar și „pușca de apă”, asemănătoare cu aceea folosită astăzi de scafandru, a fost prevăzută. Este adevărat că cercetătorul subacvatic al zilelor noastre o duce mai bine: într-o cabină din plexiglas, acționată de un motor electric, el poate să se plimbe timp îndelungat sub apă.

În urmă cu 80 de ani, un caricaturist a desenat un magnetofon. Pentru a sublinia caracterul de farsă, el l-a însoțit și de acest text: „Cu ajutorul lui se pot înregistra voci și muzică și ele pot fi reproduse ori de câte ori dorți”. Desenatorul ar fi fără îndoială uluit dacă ar vedea un magnetofon modern, care transpune în realitate ideea sa, pe atuncl de domeniul fantasticului.

FABRICA DE RADIATOARE ȘI CABLURI BRASOV

str. Cristianului nr. 1-3

Livrează:

Radiatoare pentru vehicule auto

**Radiatoare pentru locomotive
diesel electrice**

Radiatoare pentru tractoare

Radiatoare pentru motoare stabile

**Cabluri de grosimi diferite pentru
macarale, funiculare, scrope, scrope,
buldozere, ascensoare**

**Conductori de aluminiu neizolați
și funi de aluminiu pentru linii de
înaltă și joasă tensiune**

LEGENDĂ ȘI REALITATE ÎN

TEXAS

Dintre cele 50 de state care alcătuiesc S.U.A., Texasul are ambiția să fie deținătorul tuturor recordurilor. În multe privințe, reușește.

Cu cei 692.100 de kilometri pătrați, el este aproape *cel mai mare* ca întindere (numai Alaska îl depășește). În limitele sale Franța și Anglia ar încâpea confortabil, dar populația lui este de zece ori mai mică decât a celor două țări europene. Din punct de vedere economic, Texasul se află de asemenea pe unul din primele locuri. El este *cel mai important producător de bumbac* din Statele Unite, deși cultura acestei plante a început aci cu mult mai târziu decât în Louisiana sau Mississippi. Tot el dă *cea mai mare producție de petrol* — 136 de milioane tone pe an — ceea ce acoperă jumătate din consumul anual al S.U.A. Se apreciază că rezervele subsolului său se ridică la 2 miliarde de tone, la care ar trebui adăugate zăcămintele de petrol submarine, recent descoperite. În Texas se extrage *cea mai mare cantitate de gaze naturale și sulf nativ* din Statele Unite.

„Din cinci fripturi pe care le mănincă un american, două provin din Texas” — glumește o lozincă publicitară a crescătorilor de vite locali. Într-adevăr, aci se găsesc *cele mai numeroase ci-rezi de cornute și turme de oi și capre* de pe întreg cuprinsul S.U.A. Cine nu a auzit de celebrii *cow-boys* din Texas, subiecte de inspirație pentru atîtea „western”-uri literare și cinematografice? Mai puțin se știe despre patronii lor, care dețin și ei un primat: *sînt cei mai mari latifundia-ri* din Statele Unite. Un „ranch” de 250 de hectare este considerat modest. În orașul Kingsville se află sediul central al lui „King Ranch Inc”, o societate anonimă care stăpînește 823.000 de acri (circa 330.000 de hectare). Robert O. Anderson, care are faima de a fi *cel mai bogat* dintre crescătorii de vite, este posesorul unei moșii de peste 450.000 de hectare (o parte din ele în New Mexico), pe care trăiesc 55.000 de vite și 25.000 de oi.

Seria lui *cel mai* nu se încheie aici. Din primele cincisprezece mari orașe ale Statelor Unite, Houston se dezvoltă *cel mai repede*: în 1920 avea 138.000 de locuitori, în 1962 depășise milionul, întrecînd de peste șase ori populația capitalei Texasului, orașul Austin. La Houston sînt *cele mai mari întreprinderi americane din industria petrolului, a utilajului petrolier și a cauciucului sintetic*. În 1962 Texasul a fost statul american în care s-au înființat *cele mai multe întreprinderi industriale noi*: 348.

Există însă și alte recorduri, ale „celuilalt” Texas, căruia revista „Look” i-a închinat de curînd un lung reportaj¹⁾. În el este citată zicala: „Aici e o crimă să fii sărac”. Asemenea „criminali” sînt din nefericire foarte numeroși: un muncitor agricol primește 0,45 dolari pe oră (venitul anual al lui Robert Anderson, despre care am pomenit mai sus, este de 20 de milioane de dolari²⁾; în fiecare vară, două sute de mii de bărbați, femei și copii migrează spre statele nordice, pentru a găsi de lucru la culesul porumbului și al sfeclii de zahăr; printre cei 1.500.000 de „mexicanos” (locuitori de origine mexicană) din Texas — arată „Look” — analfabetismul,

1) „Look”, 8 octombrie 1963.

2) Un mic calcul arată că, pentru a câștiga o sumă egală cu cea a lui mister Anderson, un muncitor agricol ar trebui să lucreze timp de 555.555 zile, adică 1.552 de ani, avînd de lucru tot timpul cite 48 de ore pe săptămînă.

șomajul, mortalitatea infantilă și morbiditatea la tuberculoză fac ravagii care întrec în proporții pînă și cifrele înregistrate în rîndurile populației negre.

TRECUT...

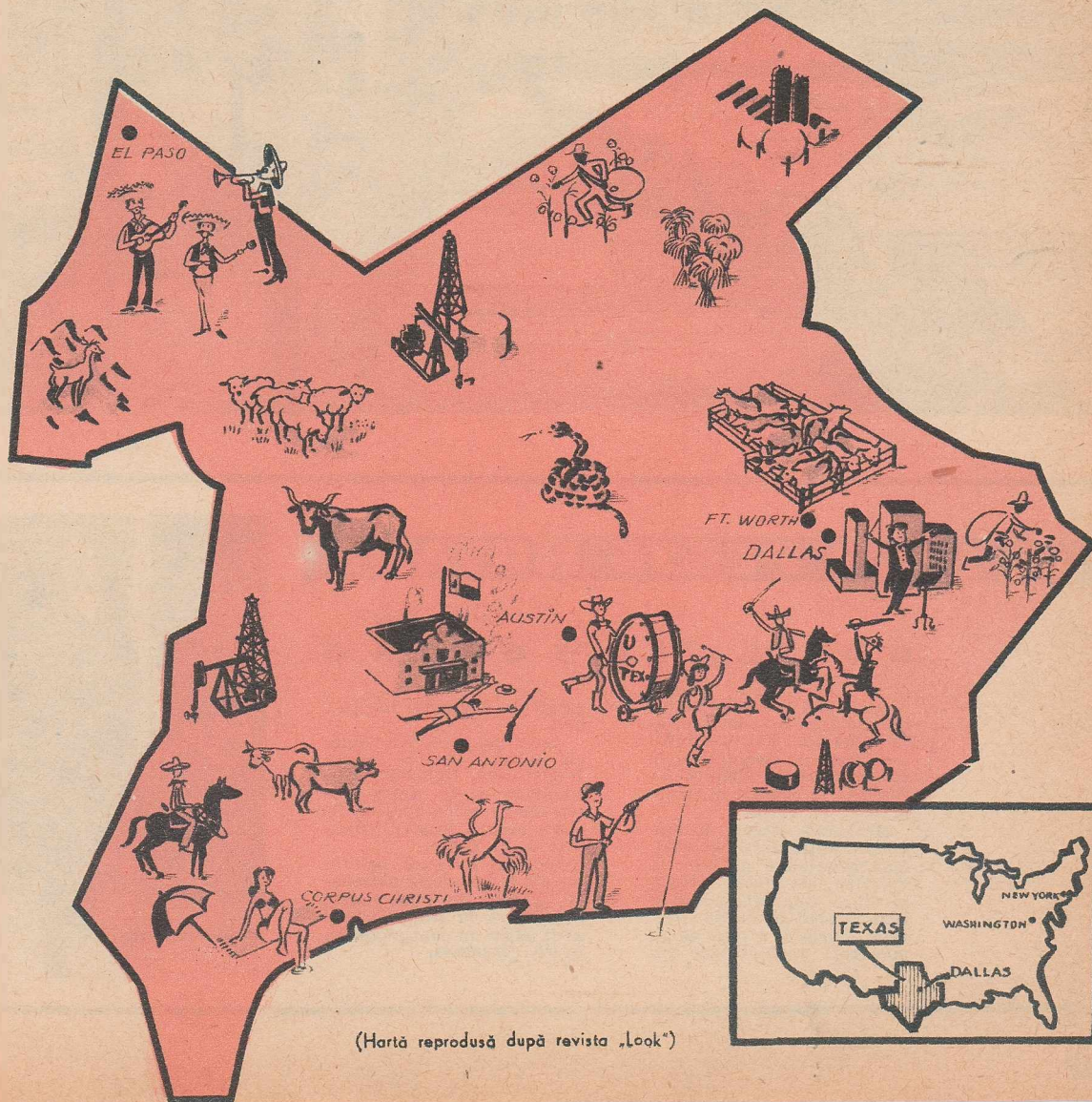
Locuitori de origine mexicană... Da, căci Texasul a fost o provincie a Mexicului pînă în 1835. Dar încă din primii ani ai secolului trecut, plantatorii de bumbac din sudul Statelor Unite încep o „penetrație pașnică” în roditoarele pămînturi ale Texasului. Nevăzînd în aceasta nici un pericol, guvernul mexican concesionează mari suprafețe de teren unor antreprenori americani. Unul dintre ei, Moses Austin (al cărui nume l-a moștenit capitala Texasului), încheie în 1820 un adevărat tratat cu autoritățile mexicane, întemeind un lanț de plantații lucrate de sclavi.

În 1836, cei 20.000 de ameri-

cani, reprezentînd abia un sfert din populația Texasului, înscenează o răscoală împotriva Mexicului. Motivul? Guvernul mexican desființase sclavia, obligase pe plantatori să plătească impozite și refuzase să vîndă Texasul Statelor Unite, așa cum îi ceruse, pe un ton amenințător, președintele Jackson. După un război care a durat numai trei luni, generalul Sam Houston („nașul” marelui oraș de azi) zdrobește armata puțin numeroasă și prost echipată a generalului mexican Santa Ana. Texasul se proclamă independent, dar încă de la început adversarii sclaviei se opun extinderii acesteia. Celebrul aboliționist W.H. Channing din Boston scrie: „Este o mîrșăvie să acaparăm un teritoriu care nu ne aparține, numai de dragul de a extinde sclavia”³⁾.

3) Citat după Charles și Mary Beard, „The Making of a Nation”, New-York, 1958, pag. 355.

(Continuare în pag. 22)

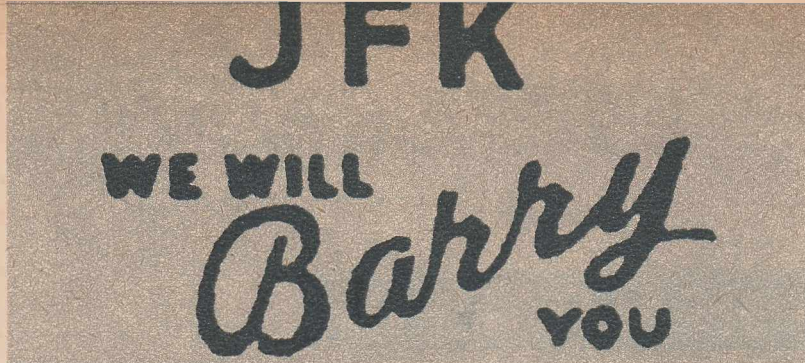
(Harta reproducă după revista „Look”)

Abia în 1845 se realizează visul anexioniștilor: președintele de atunci, James Polk, nu numai că alipește Texasul, ci declară un nou război Mexicului, pentru a extinde și mai mult frontierele noului stat, între râul Nueces și Rio Grande. Trei armate americane atacă Mexicul și, în 1848, acesta se recunoaște învins.

În februarie 1861 Texasul trece de partea statelor sudice și, în cursul războiului de secesiune, luptă pentru menținerea sclaviei. Abia nouă ani mai târziu, în 1870, el este reprimat în cadrul Statelor Unite.

Un rol de seamă în anexarea Texasului l-a jucat George Mifflin Dallas, care a fost vice-președinte al S.U.A. între 1845 și 1849. De cum a ajuns demnitar, el a dat numele său unui sat care atunci se chema Peter's Colony. După 120 de ani, Dallas a devenit cel mai mare oraș din nordul Texasului: 450.000 de locuitori, centru al industriei textile, aeronautice și al instrumentelor de precizie, important nod feroviar și sediu al unei baze militare.

Orașul Houston.

Cu puțină vreme înaintea vizitei lui John Kennedy în statul Texas, forțele extremiste de dreapta au răspândit afluxul de mal sus. Textul se bizule pe un joc de cuvinte între pronumele senatorului reacționar Goldwater — Barry — și verbul a îngropa — în englezește „to burry”. Prin urmare, textul se poate interpreta în două feluri: „J.F.K. (Inițialele numelui fostului președinte Kennedy), noi îl vom sprîjini pe Barry (presupus candidat în alegerile prezidențiale — n.n.) împotriva ta”; sau: „J.F.K., te vom îngropa”. Evenimentele au dat dreptate celei de-a doua interpretări.

...ȘI PREZENT

„Ca în Texas”, se spune pretutindeni — ori de câte ori e vorba de o încăierare de mare amploare, soldată cu focuri de revolver. „Nu trageți asupra pianistului, face și el ce poate”, este anunțul care, conform unei glume străvechi, atârna pe pereții cabarete-

lor din Houston. Romanele de duzină și filmele de aceeași categorie au popularizat imaginea unui Texas violent, în care pistolul smuls din teaca de la șold reprezintă argumentul hotărâtor în orice litigiu.

Imaginea este — în mare măsură — falsă. Covârșitoarea ma-

ioritate a celor peste zece milioane de locuitori ai Texasului o formează muncitorii din industrie, de pe plantațiile de bumbac sau de pe moșiile crescătorilor de vite. Harnici și pașnici, ei nu fac cunoștință cu împușcăturile decât în sălile întunecoase ale cinematografelelor.

În Texas există o destul de vie activitate culturală și științifică. Universitatea din Houston este renumită îndeosebi pentru facultatea ei de arhitectură. Orchestra simfonică din același oraș este una din cele mai bune din Statele Unite. Teatrul de operă din Dallas se bucură de o reputație analogă. Tot în Dallas se construiește un important centru de cercetări științifice, în timp ce la Houston se află sediul unor laboratoare de aeronautică.

Și totuși violența nu este străină Texasului. În cartea sa „The Super-Americans”, John Bainbridge scrie: „În ce privește toate categoriile de crime violente, Texasul se situează printre primele zece state (ale S.U.A. — n.t.)... Pentru a face o comparație cu caracter internațional, în fiecare an se comit numai la Dallas mai multe asasinat decât în Anglia, țară care are aproximativ cu 45 de milioane de locuitori mai mult. Din orice punct de vedere am analiza lucrurile, Texasul este campionul asasinatelor”.

Violența a fost reactualizată de odioasa crimă din 22 noiembrie, deuciderea, cu nici 48 de ore mai târziu, a presupusului asasin al președintelui Kennedy. Această violență nu are însă nimic comun cu tradiția turbulențelor cowboys „made in Hollywood”, ci înflorește într-un anume climat politic, determinat la rândul său de condițiile economice și sociale specifice. Texasul este unul din fierurile cele mai puternice ale extremei drepte din Statele Unite. „Milionarii texani au finanțat cu mărînimie activitatea senatorului McCarthy, în perioada «vinătorii de vrăjitoare», care a făcut să domnească în Statele Unite o adevărată isterie anticomunistă⁴⁾. Din Dallas a plecat fostul general E. Walker, pentru a organiza la Oxford, în statul Mississippi, manifestațiile huliganice împotriva primirii în universitate a studentului negru James Meredith, cu care prilej au fost ucise două persoane. Organizația fascistă „John Birch Society” are în Texas o filială foarte virulentă, ca și Ku-Klux-Klanul. Alte organizații de același tip: „Ordinul americanilor patrioți”, „Lupta pentru libera întreprindere”, „Comitetul sudist pentru sprijinirea Constituției” etc. — sînt deosebit de active sau își au principalele sedii în Texas. Anul acesta a apărut aici o nouă grupare, intitulată: „CIVICS” (Serviciul de coordonare a alegătorilor independenți și conservatori), în al cărei program se cere ca Statele Unite să renunțe la orice tratative de dezarmare și să se retragă din O.N.U., organizație definită drept „imorală, ateistă și străină Americii”. Dacă ținem

IN 1963 PESTE HOTARE

G O L I I I I . . . L A T O R I N O

„Cele mai frumoase amintiri din acest an — ne-a declarat fotbalistul MIRCEA SASU — se leagă de meciul pe care echipa noastră olimpică l-a susținut în compania Danemarcei, la Torino.

Mai erau câteva minute până la terminarea meciului, cînd primind o pasă de la Pircălab, am trecut mingea pe lângă stoperul advers și l-am depășit în viteză. Portarul Sörensen a ieșit să-mi micșoreze unghiul, dar am

șutat pe deasupra lui și... gol”.

Acest gol a marcat victoria echipei noastre asupra Danemarcei, finalistă la Olimpiada de la Roma, netezindu-ne calea spre calificarea pentru Jocurile Olimpice de la Tokio.

Debutul lui Sasu, atît în lot cît și în echipa națională, a fost de bun augur. Sperăm că în anul următor să-și aducă în continuare un aport... fructuos.

4) „Le Monde”, 26 noiembrie 1963.

seama că, pe plan intern, „CIVICS” preconizează desființarea impozitului pe venit, este ușor de ghicit ale cui interese le apără această grupare.

Deși cu un număr de negri relativ mai mic decât alte state sudice (12,6 la sută), Texasul cunoaște numeroase aspecte ale segregăției rasiale. Din 890 de școli rurale, în 718 nu sînt primii elevi de culoare. Restricțiile de vot sînt asemănătoare cu cele din Alabama, Georgia și Mississippi. Principiul „last hired, first fired” (ultimii care sînt angajați, primii care sînt concediați) se aplică din plin muncitorilor negri. Violența este prezentă. Iată cîteva exemple. Houston, ianuarie 1946 — negrul Travis Butler e omorît pentru că, în autobuz, s-a așezat pe o bancă rezervată albilor; El Campo, februarie 1946 — Kenny Long e împușcat de un polițist care „nu poate să sufere pe negri”; Dallas, decembrie 1946 — negrul Charles Curry e împușcat, tot de un polițist, pentru că nu și-a cedat locul în autobuz; Nacodgoches, martie 1948 — negrul Ellis Hudson e împușcat în timp ce își vizita fiul închis, pentru că nu-i spusese „domnule” unui polițist.

Dar rasismul găsește aci și alte victime. E vorba tocmai de acei „mexicanos”, despre care „Look” subliniază în reportajul citat: „Cei mai mulți dintre ei sînt muncitori agricoli, muncitori necalificați și servitori... purtînd de generații urmele rănilor provocate de discriminare și exploatare... Influența lor politică este extrem de redusă”. Dovadă că așa stau lucrurile este faptul că un milion și jumătate de „mexicanos” nu au reușit să trimită în Congres decît un singur om, pe Henry Gonzalez, care nu este nici măcar senator, ci membru al Camerei Reprezentanților. În administrația locală, situația este și mai concludentă. Cristal City, de pildă, are aproape 9.000 de „mexicanos” printre cei 9.500 de locuitori ai săi. Și totuși, abia anul acesta unul dintre ei, Juan Cornejo, a fost ales primar — ceea ce a fost considerat un eveniment în tot Texasul. Un articol publicat cu acest prilej în „New York Times” sublinia că unul din mijloacele prin care mica minoritate anglo-saxonă din Cristal City și-a menținut dominația asupra majorității de origine mexicană a fost teroarea.

Ca și negrii, ca și alte categorii naționale și sociale nedreptățite, „mexicanos” și-au pus multe speranțe în administrația Kennedy. În perioada campaniei alegerilor prezidențiale din 1960, ei au alcătuit grupările intitulate „Viva Kennedy”, care au militat activ în favoarea trimeriei la Casa Albă a candidatului democrat.

Acum Kennedy e mort. Cercurile ultrareacționare și organizațiile fasciste din Texas exultă. Dar, pentru a folosi expresia revistei „Look” — „uriașul texan s-a trezit”. Uriașul este masa de milioane a americanilor cinstiți și iubitori de pace, care sînt hotărîți să lupte pe toate căile pentru a pune capăt vechilor stări de lucruri.

Nicolae MINEI

Muncitorul agricol Nicandro Aguilera locuiește cu soția și cei 12 copii ai lui într-o baracă de trei încăperi, fără apă curgătoare. Și el cîștigă 0,45 de dolari pe oră. Dl. Robert Anderson oferă însă mese „la larbă verde” pentru 4.000 de simpatizanți ai partidului republican.

...și totuși

nu sînt trucaje

... Coccoțat pe o scară, un om șterge cu batista praful de pe cupola unei catedrale.

... Un autoturism se odihnește pe asfalt cu roțile în sus, ca o caradașcă pe care niște ținci jucăuși au răsturnat-o pe spate, ca să vadă cum dă disperată din articulațiile chitinoase ale piciorușelor.

... Doi boxeri, amîndoi căzuți cu capul în jos în afara ringului, își sprijină de corzi picioarele imobilizate într-o curioasă împletire provocată de cădere, așteptînd parcă să audă că arbitrul își încheie numărarea cu fatalul „out“, valabil de astă dată pentru amîndoi pugiliștii.

... Pe o stradă ca toate străzile orașelor lumii — cu caldarim, pietoni și agenți de circulație — un grup de gospodine, cu șorțuri și basmale pe cap, aleargă ducînd fiecare cîte o tigaie cu clătite fierbinți, ca pentru a dezminți clasicul „Vineee!“ al ospătarului ce se grăbește... încet.

... Alexandru cel Mare se apără de atacul unor păsări! Care, de fapt, sînt nu numai pașnice, dar chiar simbol al păcii: nevinovați porumbei.

... În schimb, o altă pasăre, care simbolizează orice vreți altceva decît liniștea și pacea — un corb — pare a se amuza teribil mușcîndu-și de nas partenera de joacă.

... Există însă și păsări a căror preocupare principală e foarte... umană și mai ales... feminină. Ca, de exemplu, rața cu coafură în cap și cu brățară la piciorul drept.

... După cum există și servicii de ceai confecționate din pene de pasăre. De găină, de rață, de curcă, de bibilică sau de orice altă orăntanie stă la îndemînă. Servicii care, însă, nu pot fi utilizate la băut ceaiul, ci numai la... purtat pe capete. De unde se trage probabil expresia cu sticleții...

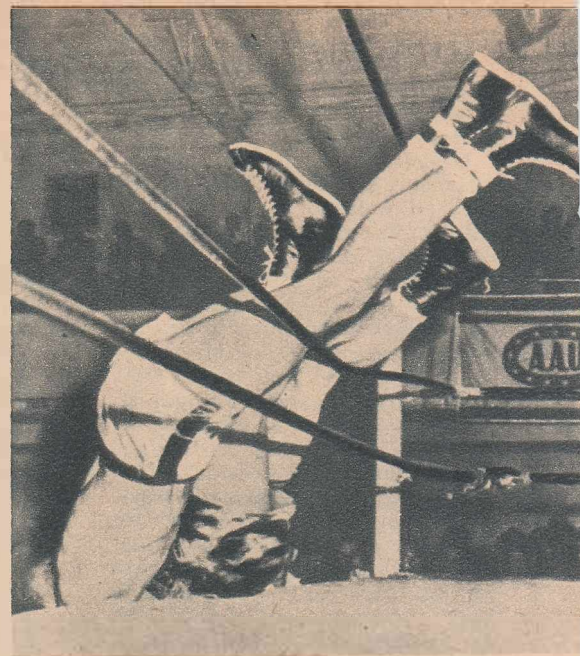
... Există însă și specii zoologice care în materie de pălării sînt animate de o mentalitate și un gust mult mai... omenești. Ca, de exemplu, delfinul din poza noastră.

★

Și, totuși, în ciuda aparenței, aceste fotografii nu sînt trucaje, nu sînt rezultate ale unor montaje ingenioase — ci rezultatele unor căutări de fotoreporter doritor a înregistra pe peliculă neobișnuitul. Un neobișnuit obținut prin fotografierea fenomenului accidental sau pur și simplu prin utilizarea cîte unui unghi fotografic dispus să joace rolul lui Păcală.

Echilibristul englez I. Gridneff, în timpul unui spectacol dat pe o stradă din Hamburg, a prilejuit unul fotoreporter realizarea acestui curiozității fotografice.

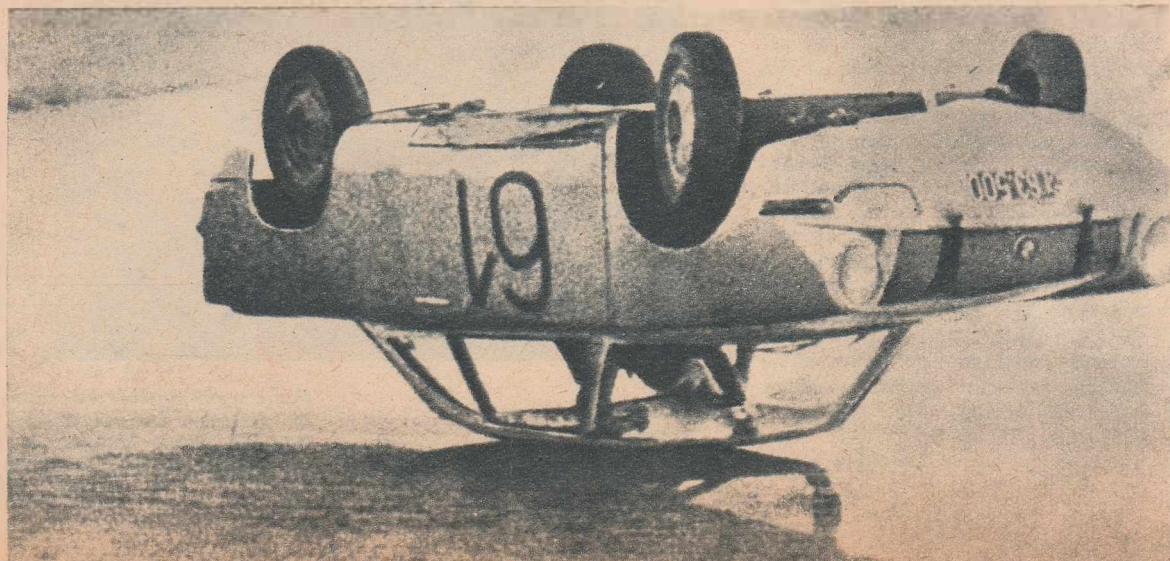

După un „corp la corp“, boxerii David Watkins și Paul Gallagos, care luptau în cadrul unei competiții de amatori în orașul Phoenix, statul Arizona (S.U.A.), au fost amîndoi proiectați dincolo de corzile ringului. Fotoreporterul, cu multă prezență de spirit, a prins tocmai acest moment.

În orașul englez Olney are loc în fiecare an o cursă... a clătitelor. Pot participa gospodine de orice vîrstă, cu condiția să știe să prepare clătite și să fugă cu ele în tigare. Veterana curselor, d-na Dillingham (stînga), participă al 12-lea an consecutiv la... competiție. De cîștigat, însă, a cîștigat concurenta din dreapta, d-ra Carolie Vorley, care, neavînd decît 20 de ani, se pricepe mai puțin la clătite, dar poate fugi mai repede: ea a străbătut strada, fără a răsturna clătita, într-un minut, 5 secunde și 2 zecimi...

180 de grade pe axa sa orizontală a trebuit să se răsucescă autoturismul condus de Herman Schapek, pentru a ajunge în această poziție! Lucrurile s-au petrecut în timpul unei curse automobilistice cînd, la ultimul viraj, Schapek a intrat în curbă cu prea mare viteză. Încă un amănunt: și șoferul, și mașina au scăpat cu bine. Nici măcar gamurile nu s-au spart!

Neînfricatul cuceritor macedonean, imortalizat în marmura unei cunoscute statui aflate în grădina Tuilleries din Paris, a fost surprins de fotografii francez René Maltête în această postură ce nu ni-l arată de loc curajos!

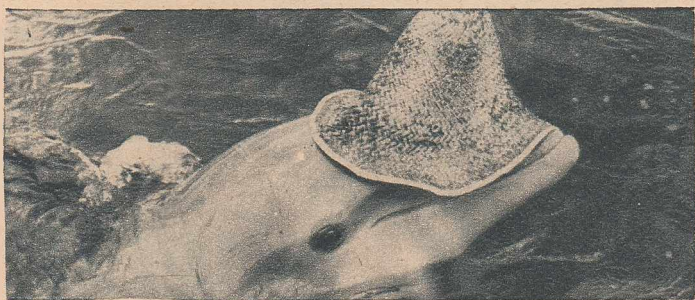

Corbul se numește Jill Jackdow, iar dresoarea lui, Mary Holmes. Și totul se petrece la un centru special de dresare a animalelor destinate spectacolelor de circ și de varietate, aflat la Benson, în Anglia.

Proprietarul raței Duck dintr-un oraș din statul Pennsylvania (S.U.A.) îi aranjează în flecare zi coafura. Cât privește brățara de pe labă, aceasta are un rol preventiv-sanitar: să nu se deoache frumusețe de rață! →

Model de pălărie din pene de păsări, intitulată „Cealul pălărierilor”. „Creația” aparține modistei K. Barnett din Crediton (Anglia) și a fost prezentată la un concurs londonez. ↓

Delfinul acesta „răspunde” la numele de Popsie și are domiciliul la acvariumul marlin din Miami (S.U.A.). Iar obiceiul de a purta pălărie i se trage din înțelegere a unei campanii inițiate de puritanii din S.U.A. care au cerut ca, pentru a se respecta normele de decență, proprietarii de animale să fie obligați să le îmbrace. Neputându-se încă obișnui cu costumul de baie, Popsie se mulțumește deocamdată cu pălăria...

materiale pentru fulgarine,
materiale pentru rochii de seară, țesături electroplușate

Tesătorie

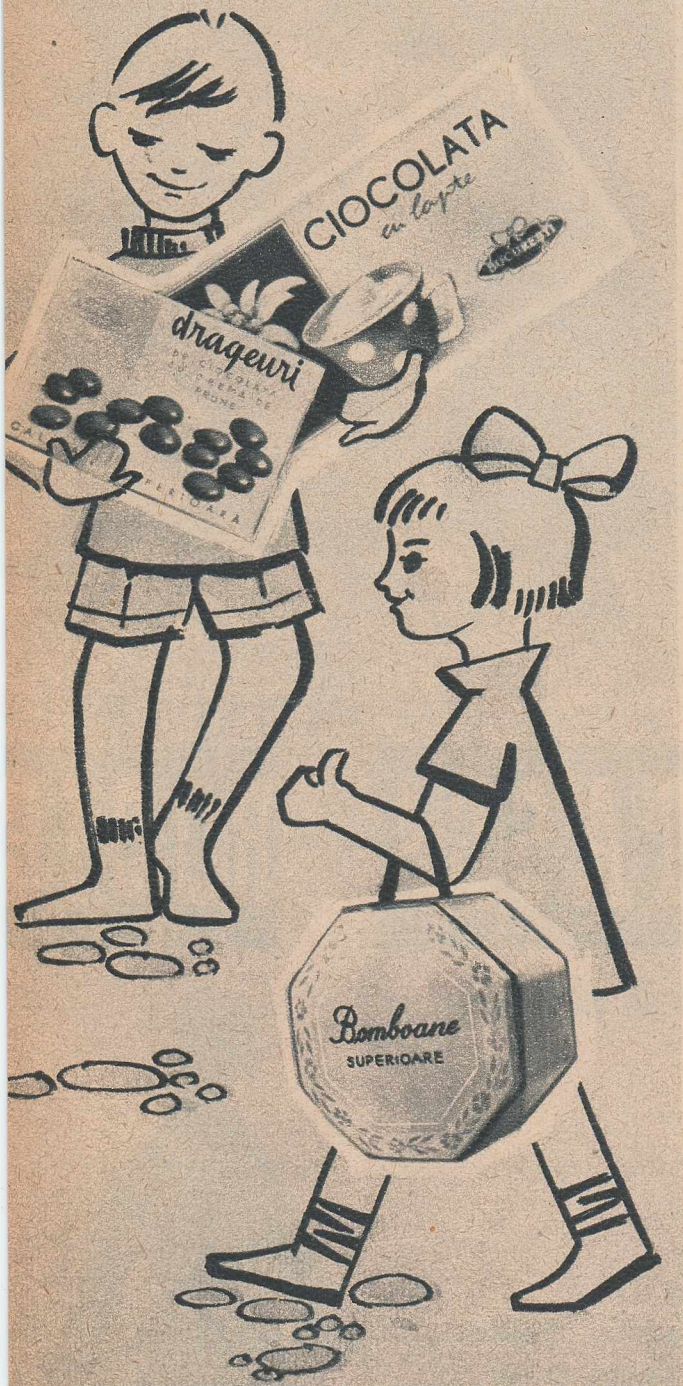
MATA SEA ROSIE

Cisnădie

produce:
materiale pentru fulgarine
materiale pentru rochii de seară, țesături electroplușate,

Dati copiilor dulciuri

BOMBOANELE
MEDICINALE

**FLAVISEPT
NEGRO
EUCALIPT**

vă apăară
de
afecțiunile
căilor
respiratorii

BOMBOANELE MEDICINALE
SE GĂSESC DE VÎNZARE
LA DROGHERII ȘI LA MAGAZINELE
CU PRODUSE ZAHAROASE

PASTELE FĂINOASE

nu trebuie să lipsească
din nici o gospodărie

PASTELE FĂINOASE
au o variată întrebuințare
în alimentație

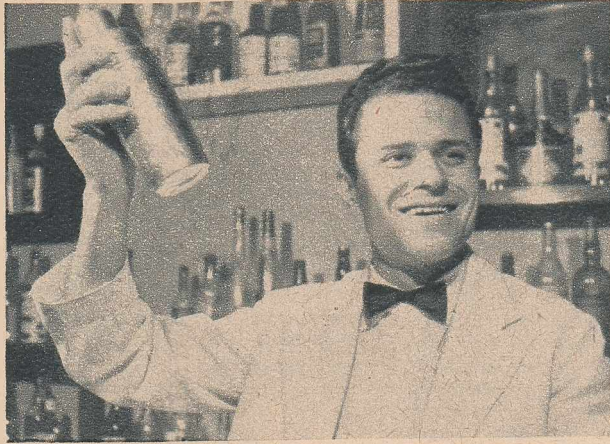
Rezultate excepționale

LA SPĂLAT CU

- PERLAN ALB pentru țesături din lână, mătase naturală și fibre sintetice
- PERLAN ALBASTRU pentru țesături din in, bumbac și cînepă
- La aceeași cantitate de articole pentru spălat se folosește o cantitate mai redusă de „Perlan” în comparație cu ceilalți detergenți.

PENTRU REVELION

Cocteil — câteva rețete

Câteva sorturi de lichioruri, fructe proaspete sau compoturi, zahăr, lapte, cafea, frișcă, ouă, cuburi de gheață... iată elementele necesare obținerii unor cocteiluri excelente la gust, stimulatoare de bună dispoziție. Inșăși prepararea lor, de față cu oaspeții, constituie o latură a distracției de revelion.

Ustensile necesare:
— Un shaker (câtește seicăr) — o cutie nichelată cilindrică cu capac (se vede în fotografie), în care preparăm amestecul și punem cuburile de gheață; prin agitare, amestecul devine omogen și se răcește. (Shaker-ul poate fi înlocuit cu un banal borcan de miere cu capac ce se înșurubează).

— Pahare-sondă înalte, din sticlă subțire (pentru anumite rețete).

— O linguriță cu coada lungă pentru amestecat în sondă.

— Paie pentru sorbit lichide.

Și acum, câteva rețete:
Side-car cocktail. După ce am pus în shaker 2-3 cuburi de gheață, turnăm:

- 40 gr coniac
- 40 gr lichior triple sec
- zeama unei lămii de circa 100 gr.

Agităm bine shaker-ul. Pentru servit, vom folosi un pahar de mărime mijlocie. Înainte de a turna amestecul în pahar, vom înșuia gura acestuia în zeamă de lămie și apoi în zahăr tos: se obține astfel o glazură estetică, cu aspect de brumă.

Alexander cocktail. Peste 2-3 cuburi de gheață turnăm în shaker:

- 50 gr coniac
- 50 gr lichior de cacao (Iawa)

— 50 gr frișcă nebătută.

Agităm bine shaker-ul și apoi turnăm într-un pahar obișnuit. Presărăm peste amestecul din pahar foarte puțină nucșoară.

Vodca crusta. Turnăm în shaker, peste 2-3 cuburi de gheață:

- 120 gr vodcă
- zeama unei lămii de circa 100 gr
- una linguriță zahăr pudră

— 10 gr lichior curaçao.

În paharul în care turnăm amestecul bine răcit, se pune o felie subțire de lămie.

Gin fizz. Punem în shaker 2-3 cuburi de gheață, peste care turnăm:

- 100 gr gin
- zeama unei lămii de circa 100 gr
- un albuș de ou
- una linguriță de zahăr pudră.

Pentru servit, folosim o sondă în care turnăm peste amestecul sifon până la umplerea paharului. Se servește cu pai.

- Mocca flip**
— 1 gălbenuș de ou
— 75 gr lapte dulce
— 75 gr cafea (schwartz)
— 100 gr lichior mocca
— una linguriță zahăr pudră.

Se adaugă 3-4 cuburi de gheață și se agit bine. Servim în sondă cu pai, iar peste amestec radem puțină nucșoară.

Cherry cobler. Într-o sondă (căreia în prealabil i-am făcut cunoscuta glazură) punem fructe proaspete sau conservate (compoturi): mere, vișine, struguri, pere, ananas etc. Când se ajunge la jumătatea sondei se pun 2-3 cuburi de gheață, apoi adăugăm:

- 40 gr coniac
- 30 gr lichior curaçao
- 70 gr lichior cherry brandy.

Pe marginea paharului lipim, decorativ, cîte o felie subțire de lămie și una de portocală. Se servește cu pai și cu linguriță (pentru consumarea fructelor).

Notă: Rețetele de mai sus sînt indicate pentru un pahar (sau sondă). Vor fi repetate cantitățile arătate pentru fiecare pahar (sondă) în plus.

Petrecere frumoasă!

Emil AXINTE
barman la braseria „Union”

SOCOTIȚI ȘI DV...

Mîngea de fotbal. Mihai, Ionel și Sandu volau să-și cumpere o minge de fotbal. Neajungîndu-le banii, s-au dus la prietenul lor Emil să le împrumute diferența. Acesta le-a spus:

„Am în buzunarul de la haină exact cît vă trebuie, luați-i”.

Dacă Mihai ar fi pus în buzunarul lui Emil încă o dată cît se afla acolo, luînd apoi 40 de lei, dacă Ionel și Sandu ar fi repetat aceeași operație, buzunarul lui Emil ar fi rămas gol. Vă rugăm să aflați care era diferența necesară cumpărării mingii de fotbal.

Vinul. Marin a cumpărat vin vîrsat pentru mai multe familii. Vasile vine cu o damigeană de 10 litri, să-și ia partea sa de 8 litri. Dar Marin n-are decît o măsură de 40 litri și una de 6 litri. Cum procedează ei, pentru ca Vasile să-și poată lua totuși acasă partea sa de 8 litri?

Invitația. Costică își aduce aminte chiar în seara revelionului că a uitat să-l invite pe Mitică, pînă la

locuința căruia e o distanță de 1 km. Pleacă spre el, dar la jumătatea drumului se oprește; se gîndește că e tîrziu și o pornește înapoi, făcînd jumătate din drumul dintre prima oprire și propria-i casă. Nehotărît, se oprește iar și pleacă din nou spre locuința lui Mitică. Parcurge jumătate din drumul de la a doua oprire și casa acestuia și iar stă. La ce distanță de domiciliul propriu se află acum?

Plăcintele. Din totalul comenselor, jumătate plus jumătate de om au servit plăcinte cu brînză. Din rest, jumătate plus jumătate de om au luat plăcinte cu mere. Dintre ceilalți, jumătate plus jumătate de om au preferat pe cele cu nucă. A mai rămas gazda, care nu a luat încă nimic.

Cîți inși erau la masă?

Mărgelele. Într-o punguță sînt zece mărgele roșii, zece verzi și zece galbene. Cîte mărgele trebuie să scoatem, fără a privi în punguță, pentru a fi siguri că avem în mînă cel puțin trei mărgele de aceeași culoare?

(Soluțiile la pag. 28)

VIN, ȘAMPANIE, PUNCI

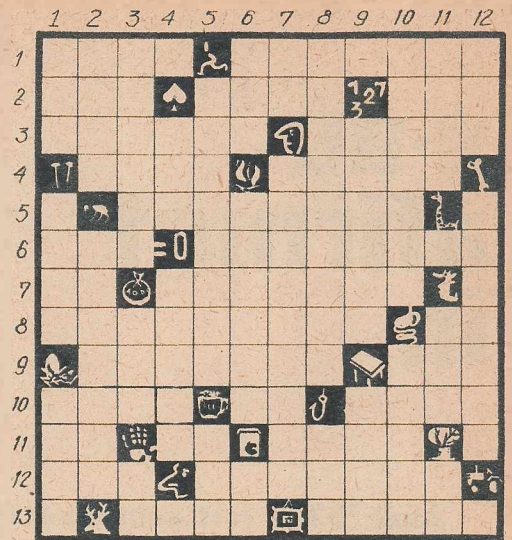
Vorbînd despre cuvinte foarte vechi, am citat adesea elemente ale vocabularului latin și grec care s-au păstrat pînă în limbile moderne. Dar aceasta nu înseamnă că termenii de origine greacă sau latină sînt cei mai vechi sau că sînt singurii termeni de o vîrstă foarte înaintată. Printre rămășițele vocabularului preistoric se numără și cîteva cuvinte din limbile vorbite în bazinul Mării Mediterane înainte de apariția grecilor și romanilor. Unul dintre acestea este numele *vinului*, pe latineste *vinum*.

Cuceritorii romani ai Galiei — care avea să devină Franța — au numit o regiune a ei *Campania*, adică „ses, cîmpie”, firește din cauza reliefului. Potrivit legilor de transformare a sunetelor latine în sunete ale limbii franceze, *Campania* a devenit *Champagne*. Tînutul acesta, care își merită numele mai ales pentru cîmpia din centrul lui, și-a cîștigat o mare faimă datorită producției de vinuri. În special unul din sortimente, un vin alb, ușor, e bine cunoscut în lumea întreagă și a dus cu el și numele regiunii unde a fost fabricat. E vorba de *șampanie*: prima ei denumire franceză a fost *vin de Champagne* prescurtată în *Champagne* (fenomenul prescurtării s-a petrecut și cu denumirile vinurilor românești, în loc de *am băd un vin de Murfatlar*, sau *un vin de Cotnari*, se spune în mod curent *am băut un Murfatlar*, *un Cotnari*). Se pare că abia la sfîrșitul secolului al XVIII-lea, producătorii din tînutul Champagne au început să exploateze tendința naturală a unor soiuri de vin de a face spumă (de a se șampانيا, cum se zice astăzi), deci șampانيا franțuzească nu are încă două sute de ani.

În sfîrșit, *punciu* ne trimite cu gîndul la India și la aritmetică. Într-adevăr, forma originală a cuvîntului (*panci*) aparține unei limbi vorbite în India și înseamnă „cinci”. Aceasta pentru că la prepararea puncului se folosesc cinci ingrediente: ceal, zahăr, lămie, rom (sau rachiu) și scorțișoară.

Sorin STATI

POFTĂ BUNĂ!

ORIZONTAL: 1) Mînincă... pămîntul! — Mînincă cu poftă. 2) Sau — Folosesc la pregătirea mîncării — Mînincă... malurile. 3) Ciupitul viței de vie — Cîță frunză și iarbă. 4) Logofăt moldovean contemporan cu Ștefan cel Mare, devenit vestit prin felul cum a băut o cafea la Tarigrad — A se face foc. 5) Au venit tîrziu la masă (fem.)... 6) Frunzele coniferelor — Ca Munchhausen. 7) Careu! — Ciupite. 8) Susținută cu bani — O rămășiță de cîrnat! 9) Mînincă cu 7 guri deodată... în basme (pl.) — Acru, dar nu de tot, ci aproape... 10) Unde i-ași înțilnit pe Flămînzii și pe Setilă — Că-măși înflorate — Care te face să rizi de te țil cu minile de burță. 11) Două boabe din piper... — În temă! — De revelion sînt festive. 12) Se mînincă numai la Polul Nord — De mîncare... prin definiție. 13) Piperat, ardeat — Mîncăciosul din basme sub raportul dimensiunii.

VERTICAL: 1) Fără el nu e fum... dar nici mîncare — Carne pentru gătit — Și o băutură foarte populară. 2) Neplăcut — Primul popas al viitoarelor jumări sau ochiuri (pl.). 3) Se hrănesc mai ales cu frunzele copacilor înalți — Sensibil la orice aromă — În șnițel... 4) Egal cu zero — Accesorii casnice pentru scuturatul covoarelor. 5) Nelipsită din alimentație — A mîncat bătaie... la șah. 6) Senzația celui care a mîncat — A digera — Leșie! 7) Acuș! — De data aceasta... te mînincă (pl.). 8) Flămînzii — Localitate în Australia. 9) Intermediar piscicol între iaz și proțap — Autorul picturilor „Cească de cafea”, „Siestă” etc. 10) Unete de pescuit — Rudă cu crapul și bun de ciorbă (pl.). 11) A prefera — A pregăti ogorul — Mîncată... în sfîrșit! 12) Mînincă bătaie în contul țepii (pl.) — Armătura antriceoatelor...

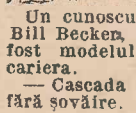
Dezlegarea jocului „MAREA”, apărut în nr. trecut

ORIZONTAL: 2) Roșie — Albă. 2) Albastru — F. 3) Pi — Lut — Val. 4) Agăța — Briu. 5) Cală — Truse. 6) III — Pir — BN. 7) Te — Lob — Net. 8) Albuleț — Ra. 9) Ți — Nătîng. 10) E — Carate — B. 11) Tireniană.

Se non e vero...

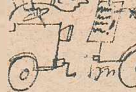

Într-un cotidian londonez se putea citi următorul anunț: „Se caută profesor de limba engleză pentru un papagal. Accentul «Oxford» obligatoriu...”

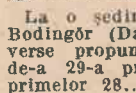

Un cunoscut fotograf portretist american, Bill Becker, a fost întrebant odată care l-a fost modelul cel mai fotogenic din toată cariera.

— Cascada Niagara — a răspuns artistul fără șovăire.

Pe oblonul din spate al unui autocamion din München, șoferul mucalit a pus următoarea inscripție: „Condu cu prudență! Iubita ta vrea să te revadă”.

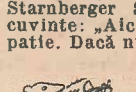
La o ședință a consiliului comunal din Bodîngör (Danemarca) s-au făcut 28 de diverse propuneri. A fost acceptată... cea de-a 29-a propunere care cerea respingerea primelor 28...

„Aici se gătește cu dragoste” — anunța publicului un restaurant din Danemarca. „Aici se gătește cu unt proaspăt!” — anunța un restaurant concurent. Iar o sumară statistică consemna că mult mai numeroși sînt cei care preferă untul... dragostei...

Pe pereții locuinței unui actor de film din Starnberger See se puteau citi următoarele cuvinte: „Aici fiecare oaspete e privit cu simpatie. Dacă nu la sosire... măcar la plecare”.

Lui mister Harold Wilkins din Georgetown (S.U.A.) i s-a retras, prin hotărîre judecătorească, permisul de vîntătoare. În expunerea de motive se arăta că mister Wilkins este atît de miop și atît de surd încît a tras într-un reactor cu ardimotor pe care l-a luat drept... cocoș sălbatic.

S-au afirmat în

Anul '63 a fost generos și în domeniul artelor; el a adus — în librării, pe scenele teatrelor, pe ecrane — o serie de opere primite călduros de public, confirmând sau reconfirmând valori, lansind nu o dată nume noi. Dintre acestea din urmă ne-am oprit la câteva, pe care vi le prezentăm în paginile de față.

UN ROMANCIER AL SATULUI ZILELOR NOASTRE

Judecând după frecvența cu care circulă astăzi în lumea iubitorilor cărții numele, pînă mai ieri necunoscut, al lui Ion Lăncrănjan, cineva ar putea trage concluzia că notorietatea literară este un lucru lesne de dobîndit.

Într-adevăr, debutul de anul acesta al lui Ion Lăncrănjan l-a trecut pe autorul „Cordovanilor” în rîndul prozatorilor noștri de frunte, aducîndu-i presti-

giul unui romancier format, în ciuda vârstei sale susceptibile încă a-l menține printre „tinerii scriitori”. Dar succesul „Cordovanilor”, care a însemnat pentru proza noastră contemporană un pas înainte în reflectarea profundă, multilaterală, a temelor majore ale realității socialiste, este rezultatul unei munci îndelungate și stăruitoare. Timp de peste un deceniu, scriitorul a stat față-n față cu noianul de impresii adunate în satul copilăriei sale din Ardeal, luptînd cu îndrăjire, străduindu-se să aleagă esențialul de neesențial, semnificativul durabil de amănuntul incidental, căutînd să surprindă cu mijloacele artei literare evoluția țăranelui român pe calea transformării socialiste a satului.

Dar să-i dăm cuvîntul scriitorului, pentru a relata el însuși geneza „Cordovanilor”:

„Prin anii 1946-1947 am cunoscut și am trăit o dată cu el, și poate că mai intens, necazurile unui om care mi-a fost și mi-a rămas apropiat. Omul, pe atunci proaspăt întors din armată, n-a reușit să-și croiască rostul său în viață datorită unor certuri iscate, evident, de la pămînt, de la avere. Într-o primăvară a fost bătut cumplit și, în ce mă privește, trebuie să spun că nu voi uita niciodată felul cum ară-

ta el atunci. Era sărbătoare, a doua zi de paști, ca și în roman, și în sat era joc. Mi-a spus cineva ce s-a întîmplat și cînd m-am întîlnit pe uliță cu feciorul pe care îl știam chipeș — și care era cam năbădăios, ce-i drept — nu l-am mai recunoscut. Era negru tot, din creștet pînă-n tălpi, din pricina singelui care i se impregnase și în haine. Imaginea aceasta m-a urmărit mult timp și poate că ea a căpătat în carte o anumită valoare simbolică... Ulterior am cunoscut ceea ce s-a întîmplat într-un sat vecin după ce s-a început munca de colectivizare. Se săvîrșiseră acolo o serie de greșeli care au frînat vremelnice schimbarea la față a satului. Am fost în satul respectiv și am urmărit, în continuare, direct și indirect, evoluția lucrurilor. Apoi am urmărit treburile în alte sate. Cîmpul de observație s-a lărgit, vechiului fond de impresii i s-au adăugat altele, noi... Așa am și ajuns de altfel să scriu”.

Autorul este decis să alături debutului editorial alte lucrări, menite să aducă mărturie vigurosului său talent. Una din ele s-a și anunțat. Este vorba de un volum de nuvele în pregătire la Editura tineretului.

O CONSACRARE PESTE GRANITELE ȚĂRII

În primul număr din luna aprilie, ziarul italian *Espresso* publica într-un mijloc de pagină fotografia unei fete cu părul prins școlărește sub o panglică. Pe o coloană vecină, comentatorul scria: „Ieri seară, Cristina Hamel-Zirra a interpretat în chip strălucit rolul Odettei și al Odiliei... Cristina a turnat în jocul ei toată gingășia și sensibilitatea caracteristice Odettei... Ea a reușit să folosească întreaga tehnică de care dispune în slujba unei călduri umane”.

Nici gazetarul, nici spectatorii din Catania nu știau că în seara aceea, pentru balerina română ce lua parte la turneul Teatrului de operă și balet în Italia se împlinea un vis. Unul din acele visuri care nu dau pace nici unei balerine: să danseze în „Lacul lebedelor” dublul rol al Odettei-Odilia, adevărată piatră de încercare. Se gîndise mult la el în timpul cît a fost elevă a Școlii de coregrafie din București, iar pentru examenul de diplomă a pregătit actul al II-lea. Munca mișgaloasă asupra rolului avea să se convertească în grație deplină și

trăire scenică în acest an, cînd Cristina Hamel-Zirra a dat viață celor două lebede. Preocuparea continuă de a nu sacrifica emoția de dragul tehnicii face din tinăra noastră balerină o interpretă plină de sensibilitate a repertoriului clasic și contemporan. O vom vedea în curînd în noul spectacol al Teatrului de operă și balet al R. P. Romîne, baletul „Iancu Jianu” de Mircea Chiriac. Dacă Zamfira, fata a cărei viață se sfîrșește tragic, ne va emoționa, aceasta se va datora nenumăratelor ore de studiu în care Cristina a stat față în față cu eroina, nu numai repetînd de zeci de ori fiecare pas, ci și străduindu-se să-i înțeleagă bogăția sentimentelor.

ARTISTUL CARE A MATERIALIZAT „UMBRA”

Pe Gheorghe Dinică l-a afirmat — ca valoare actoricească — un rol în care întruchipă non-valoarea, nimicul uman: un paradox care nu mai poate uimi cînd e vorba de scenă. El a materializat „Umbra” (din piesa cu același nume a dramaturgului sovietic E. Șvarț), metaforă acida a ființelor lipsite de sentimente omenești, de gîndire proprie, dar și de scrupule, în așa fel încît le mimează abil pe toate pentru a crea impresia valorii și a se impune. Aluzia antihitleristă a piesei este evidentă, deși strecurată printre elemente de basm — prințese, căpcăuni, împărați — și printre întîmplări stranii.

...Și iată cum un prim mare rol consacră dintr-o dată un tînăr actor. De fapt, ca să respectăm întocmai adevărul, „Umbra” nu era chiar primul său rol, iar actorul venit la Teatrul

de Comedie de pe băncile institutului nu era chiar foarte tînăr. Drumul spre artă al lui Dinică a fost mai sinuos și mai îndelung. El a început institutul la vîrsta la care alții îl termină de obicei și a intrat în teatru atunci cînd junii-primi încep să se gîndească la rolurile de compoziție. Dar pentru Gheorghe Dinică vîrsta nu a constituit — pe scenă — niciodată o problemă: cînd a avut 20 de ani trăia — sincer și emo-

SOCOTIȚI ȘI DV...

(Răspunsurile la problemele din pagina 27)

1. Mîngea de fotbal

35 lei.

2. Vinul

Se umple damigeana de 10 litri. Din aceasta se scot 6 litri în damigeana mică și apoi se varsă în butoi. Cei 4 litri rămași în damigeana mare se toarnă în damigeana de 6 litri, în care mai rămîne un spațiu gol de 2 litri. Se umple din nou damigeana cea mare cu 10 litri, din care 2 litri se trec în cea mică, umplînd-o. Au rămas în damigeana cea mare tocmai 8 litri.

3. Invitația

A parcurs: $500 - 250 + 375 = 625$ m, deci aceasta e depărtarea de propria casă.

4. Plăcintele

Sînt 15 comenși: 8 au luat plăcintă cu brînză, 4 cu mere, 2 cu nucl, plus gazda.

5. Mărgelele

Numărul maxim în care putem să nu avem trei mărgele de aceeași culoare este de 6 (2 roșii, 2 galbene, 2 verzi). Următoarea trece obligatoriu în grupa de 3. Deci răspunsul este: 7.

ționant, ni-l mai amintim și azi — pe sexagenarul Bogoiu din „Jocul de-a vacanța”, prezentat de amatori la Casa centrală a sindicatelor (pînă a se hotărî să facă teatru profesionist, a activat adesea în formații de amatori). Dinică este prin vocație un actor de idei și de compoziție. A dovedit-o în spectacolele studențești cu „Inspectorul de poliție”, „Centrul înaintaș a murit în zori”, „Tache, Ianke și Cadir” (fiind la clasa Dinei Cocea), a demonstrat-o din nou cu primul său rol la Teatrul de Comedie, Bretschneider (din „Svejk în al doilea război mondial”) și, mai ales, cu Caion din „Procesul d-lui Caragiale”. Caion a fost un fel de preludeu al „Umbrei”, o încălzire artistică pentru acea polemică pe care actorul avea s-o înceapă cu impostura, slugărnicia, lașițatea și parvenitismul. Un rol de dimensiuni mici, dar în care presa de specialitate, ca și publicul, l-au remarcat de îndată. Și, concomitent cu rolul Caion, a început munca complexă, dificilă, de luni și luni de zile, pentru concretizarea scenică a „Umbrei”. În ambele spectacole, el a lucrat cu tînărul regizor D. Esrig, colaborare care s-a dovedit pentru amîndoi deosebit de eficientă.

În cea dintîi zi a lui 1964,

Gheorghe Dinică își rotunjește primele trei decenii de viață. Să-i urăm pentru viitoarele, multe creații actricești de valoare.

PROTAGONISTA FILMULUI „LA VÎRSTA DRAGOSTEI”

Mulți din cei care au văzut filmul românesc „La vîrsta dragostei” nu și-au mai adus aminte că pe interpreta eroinei principale o mai văzuseră cu un an în urmă într-o producție facilă — „Vacanța la mare”. Înminîndu-i se un rol artificial construit, Ana Széles n-a putut atunci, la prima ei apariție cinematografică, să facă dovada realelor calități artistice cu care este înzestrată. De aceea, actrița însăși consideră că adevăratul ei debut este rolul Anei din filmul lui Francisc Munteanu. Avea de data aceasta în față o tînără ce nu-și manifestă emoțiile primei dragoste printr-un rîs forțat și situații fals dramatice. Cu discreție și sensibilitate, Ana Széles ne-a convins de sentimentele eroinei, aflată la o vîrstă apropiată de cea a artistei. Tînăra actriță este studentă în anul al III-lea la Institutul de artă teatrală din Tg. Mureș. Profesorii și colegii de facultate vor-

besc cu simpatie despre dragostea pentru teatru și modestia acestei fete, care în 1960 — cînd s-a prezentat la examenul de admitere — deși a fost sfătuită să revină în anul următor, întrucît era... prea mică, n-a dezarmat. A lucrat într-o fabrică din Oradea, iar în timpul liber s-a pregătit

cu conștiinciozitate pentru un al doilea examen. Îndeplinind și ultima condiție, aceea de a nu mai fi „prea mică”, Ana Széles este de atunci studentă frunzașă a Institutului de artă teatrală. Dacă se va dedica teatrului ori cinematografului — sau amîndurora — asta o va decide viitorul.

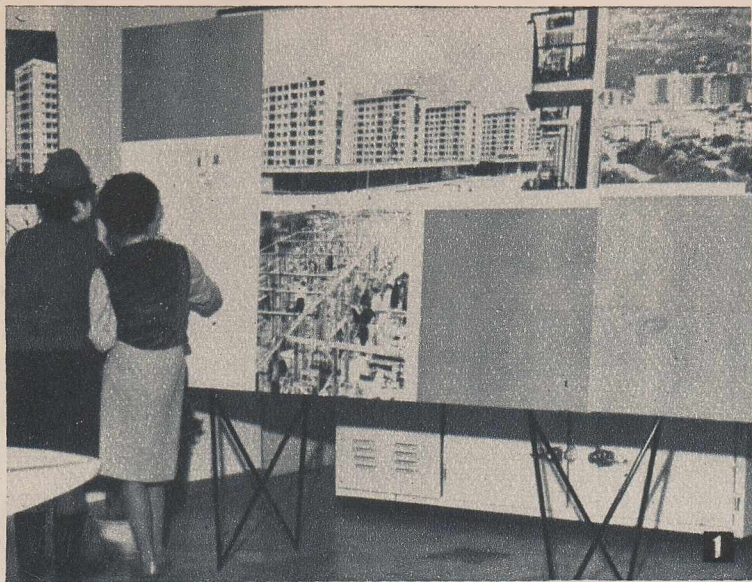

Pe orice vreme călătorile perfectă

datorită
instalației
electrice
auto
fabricate

de
Uzina „Electroprecizia” Săcele
str. Tîrlungului nr. 32

DE PESTE HOTARE

1 Aspect din expoziția „Arhitectura rominească modernă“, deschisă recent la Varșovia.

2 După interpretarea rolului Antonidei din „Ivan Susanin“ de Glinka pe scena Teatrului de operă și balet „S.M.Kirov“ din Leningrad, cântăreața romină Lella Cincu este felicitată de colegii sovietici.

3 Sute de agricultori din landul Saxonia Inferioară (R.F. Germană) demonstrează pe străzile orașului Hamburg împotriva politicii agrare a Pieței comune.

4 Din portul Anvers a plecat spre Polul Sud, pe bordul spărgătorului de gheață „Maggie Dan“, cea de-a patra expediție antarctică belgo-olandeză.

5 Prăbușirea unui dig care stăvilea un milion de tone de apă a provocat mari inundații la stațiunea climaterică Baldwin-Hills de lângă Hollywood, distrugând — între altele — 200 de vile.

6 În palatul UNESCO din Paris a fost organizată, cu prilejul Anului nou, o expoziție cu vânzare de obiecte de artizanat pentru strângerea de fonduri în vederea unor acțiuni cu caracter social și cultural. Sunt prezentate 50.000 de exponate din 67 de țări.

7 De curind a fost inaugurată o nouă stație a metroului din Budapesta. Stația se numește „Hotel Astoria“.

Dialog cu cititorii

LA TEATRUL DE STAT DIN BRĂILA

În întâmpinarea „Anului Shakespeare”, Teatrul de stat din Brăila a prezentat la premieră piesa „Femeia iudăritnică”, în traducerea lui Florian Nicolau, regia artistică — D. Dinulescu; scenografia — Gh. Matei.

De la această premieră vă trimit o imagine reprezentând o scenă din piesă, în interpretarea actorilor Virginia Veber (Catarina) și Petre Simionescu (Petruchio).

Nicolae ISTRATI
Brăila

„4-2-4”, LA FOTBAL

„În ce constă sistemul de joc cu patru fundași, la fotbal?”

N. BIRZAN
Tecuci

Răspunde JACK BERARU, ziarist sportiv.

În fotbal, multă vreme a avut o poziție dominantă sistemul de joc cunoscut sub denumirea de „WM”, creat de Chapman, antrenorul vestitei echipe engleze „Arsenal” din Londra. În cadrul acestui sistem jucătorii aveau următoarea așezare pe teren: trei fundași, doi mijlocași, doi interși retrași și trei înaintași plasați pe linia ultimului apărător.

În momentul de față este „la modă” — ca să spunem așa — sistemul „4-2-4”, lansat în 1958 de excelenții fotbalisti brazilieni. Și, cum rezultatul aplicării acestui sistem a fost favorabil (Brazilia a cucerit campionatul mondial din Suedia), bineînțeles că tot mai multe țări s-au gândit să adopte metoda de joc care, încontestabil, reprezintă o formă evoluată.

În ce constă acest „4-2-4”, care este aplicat actualmente și în țara noastră? Firește, este vorba tot de așezarea pe teren a jucătorilor, exprimată de data acasă.

ta într-o formulă aritmetică. Pe linia fundașilor este retras unul din cei doi mijlocași, care practic este un al doilea stoper, un ajutor al acestuia, un răspuns al apărării dat înalțării care începuse să atace pe centru cu două „virfuri”. Și, fără îndoială că un baraj de 4 fundași în fața porții mărește securitatea acesteia, dacă nu o poate asigura complet. În locul mijlocașului retras este dizlocat unul dintre interși, înaintarea rămânând în patru jucători. În felul acesta avem 4 fundași, 2 mijlocași și 4 înaintași.

Depart de a fi un sistem defensiv, cum s-ar putea crede în urma retragerii unor jucători din față în liniile dinapoi, acest „4-2-4” este un sistem care „deschide” jocul, îi dă mai multă elasticitate și varietate, pune în acțiune fantazia jucătorilor, într-un cuvânt face mai interesant, mai pasionant „eternul duel” dintre înaintare și apărare.

Firește însă că sistemul „4-2-4” pretinde calități atletice deosebite, o tehnică mereu perfecționată și o gândire tactică dezvoltată, puse în slujba ideii că, în fond, cea mai bună apărare este... atacul.

BUNDIȚE MOLDOVENEȘTI

Atelierele cooperativelor de artă populară din raionul Cimpulung (reg. Suceava) cunosc acum o activitate deosebită. Există aici o tradiție ca lucrătorii cojoari să se întrecă în realizarea celor mai frumoase modele de cojocele împodobite cu broderii în piele cu motive populare la mîneci și piept.

Secția de cojocărie din Sihla-Cimpulung se numără printre unitățile cooperatiei meșteșugărești care confecționează bundițe și cojocele apreciate în multe părți ale țării și premiate la diverse concursuri de artă populară.

F. PLOPU
Cimpulung-Moldovenesc

CUM ORGANIZĂM O COLECȚIE DE ILUSTRATE?

Sînt și eu colecționar de cărți postale ilustrate. Colecția mea o îmbogățesc grație schimbului pe care-l fac cu alți tineri din țară și din străinătate, folosind adresele publicate în „Flacăra”. În legătură cu aceasta aș dori să aflu cum își organizează colecțiile colecționarilor de ilustrate cei mai experimentați. Acest lucru ar fi de folos nu numai pentru mine, ci și pentru alți începători.

Mioara BORICEAN
str. Pavilloanelor C.F.R. 78
cartierul 8 Mai, Brașov

Nota redacției. „Flacăra” invită pe colecționarii de ilustrate experimentați să împărtășească și colecționarilor începători experiența lor. În acest scop revista noastră le pune la dispoziție spațiul necesar în coloanele acestei pagini.

VINIETĂ SAU VIGNETĂ?

Referindu-se la un articol al tov. Sorin Stati, apărut în „Flacăra” la rubrica „Povestea norbei”, cititorul nostru ing. Iosif Maxoda din Tecuci face următoarele observații:

1. În terminologia filatelică se folosește transcripția „vignetă” și nu „vinieta”.
2. În materie de filatelie prin „vignetă” se înțelege nu o specie de timbre, cum o definește tov. Stati, ci un adaus complementar, atașat timbrului.

Nota redacției. Dacă la a doua obiecțiune, corespondentul nostru are întru totul dreptate, în ceea ce privește transcripția cuvîntului în discuție, Dicționarul limbii romine moderne atestă că „vinieta” este singura corectă.

NE SCRUI SONDRII

Era prin octombrie... Trăiam clipe de mari emoții: sonda noastră urma să atingă adîncimea de 4.500 metri. Sarcina de a săpa sondă de mare adîncime a fost îndeplinită pînă la urmă cu succes. În acele zile de muncă intensă pentru noi a apărut în revista dumneavoastră fotoreportajul „Brigada cucerește adîncurile”, care vorbea în imagini despre colectivul nostru. Fotoreportajul „Flăcării” a fost pentru noi un substanțial stimul.

Cu prilejul Anului nou, colectivul sondei 909 urează revistei „Flacăra” la mulți ani și noi succese în oglindirea minunatelor realizări ale patriei noastre.

Mihu TIRCOVEANU
inginer-șef
Ing. G. ȚĂRĂLUNGĂ
Ing. Ion MANOLESCU

ECOUL UNEI CORESPONDENȚE

Revin la scurta mea corespondență intitulată „Copiii rudarilor”, care a apărut în numărul 45/1963 al revistei dv. Materialul despre care este vorba a sîrînit un viu interes. Învățătoarea din Nămăiești (raionul Muscel), care predă la școala din sat, a primit imediat după apariția articolului scrisori de la un grup de marinari, de la metalurgiști, studenți la pedagogie etc., care își exprimă admirația pentru felul în care sînt educați azi copiii rudarilor. Învățătoarea este întrebată, de asemenea, în legătură cu metodele ei de predare a lec-

țiilor, cu felul în care învață elevii etc.

Ion DOBRESCU
activist cultural
Cimpulung-Muscel

„ILIE ȘI FRAȚII SĂI”

„Flacăra” nr. 42 din 19 octombrie a scris despre mine și despre frații mei. De atunci primim scrisori de la cunoscuți și de la necunoscuți: toți se interesează de munca și de succesele noastre. Le răspundem tuturor prin „Flacăra”. Cu toții am terminat anul 1963 cu bine: eu, Ilie, la cuptoarele care preface pirita în acid sulfuric, frațele meu Mihai, pe macaraua rulantă, iar cel mai mic, Aurel, în laboratorul uzinei. Al patrulea frate, George, termină armata și va fi în 1964 alături de noi, în uzină.

În numele meu și al fraților mei mulțumesc pentru imboldul primit prin paginile „Flăcării” și, cu prilejul Noului an, doresc revistei și cititorilor ei multe succese.

Ilie MOISE
muncitor la Uzina de superfosfați și acid sulfuric Năvodari

PRIETENEI NOASTRE, „FLACĂRA”

„Flacăra” este de mulți ani o prietenă bună a colectivului în care muncesc. Reportajul „Secvențe și ritm”, apărut în 1963, și în care este vorba de activitatea cinefililor din uzina noastră, a legat și mai mult această prietenie. Mulțumim pentru atenția care ni s-a acordat și, cu prilejul Anului nou, urăm redacției și cititorilor ei ferice și vole bună.

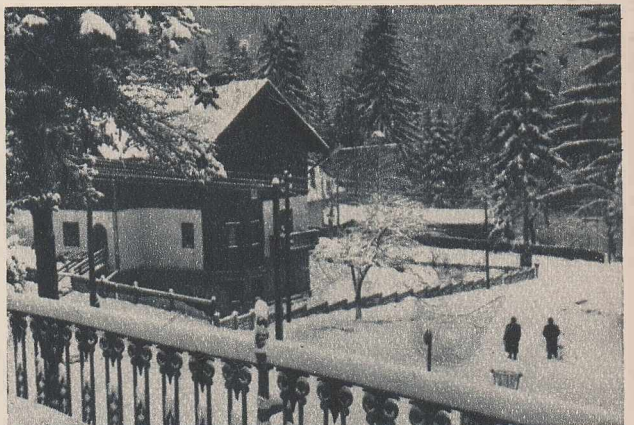
Paul A. KOVACS
tehnician,
președintele cineclubului
uzinelor „Oțelul roșu”, Banat

O URARE DIN CETATEA CHIMIEI

În '63 „Flacăra” s-a ocupat și de noi, cei de pe Valea

Aurel VĂTĂMARU
și Ion COSMA
strungari
uzinele „Timpuri noi”

DE LA CORESPONDENȚI

Tusnad: peisaj de iarnă. (N. Mocanu, contabil, Ploiești)

← La Muzeul de artă din Brăila. (Paul Popa, Galați)

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Școlteii”
Macheta: Vlad Mușatescu. Coperta: fotografie de A. Mihailopol

Fără cuvinte.

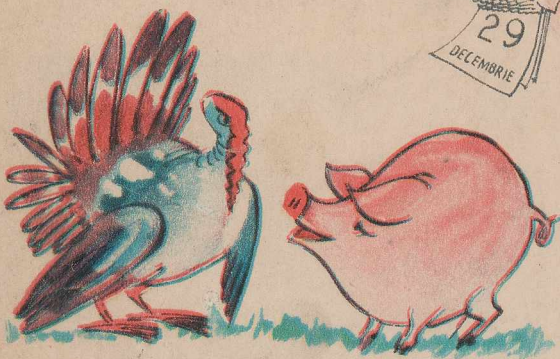
— Pa, te aștept și la anul...

REVELION

DE
NOIEMBRIE

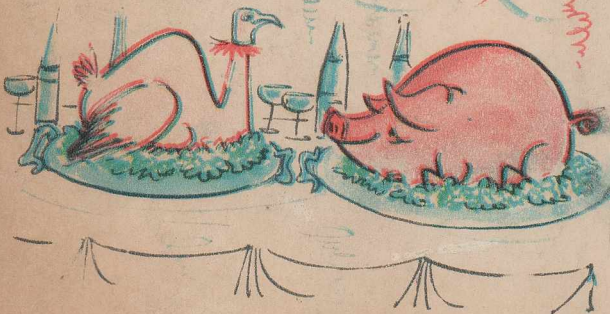
— Nu mai încetează ăștia o dată cu confetile și serpentinele...

29
DECEMBRIE

31
DECEMBRIE

Penultima întâlnire...

...și ultima întâlnire

CAMPIONI
EUROPENI

CAMPIOANELE
LUMII

Un rellion cu cupe prețioase.